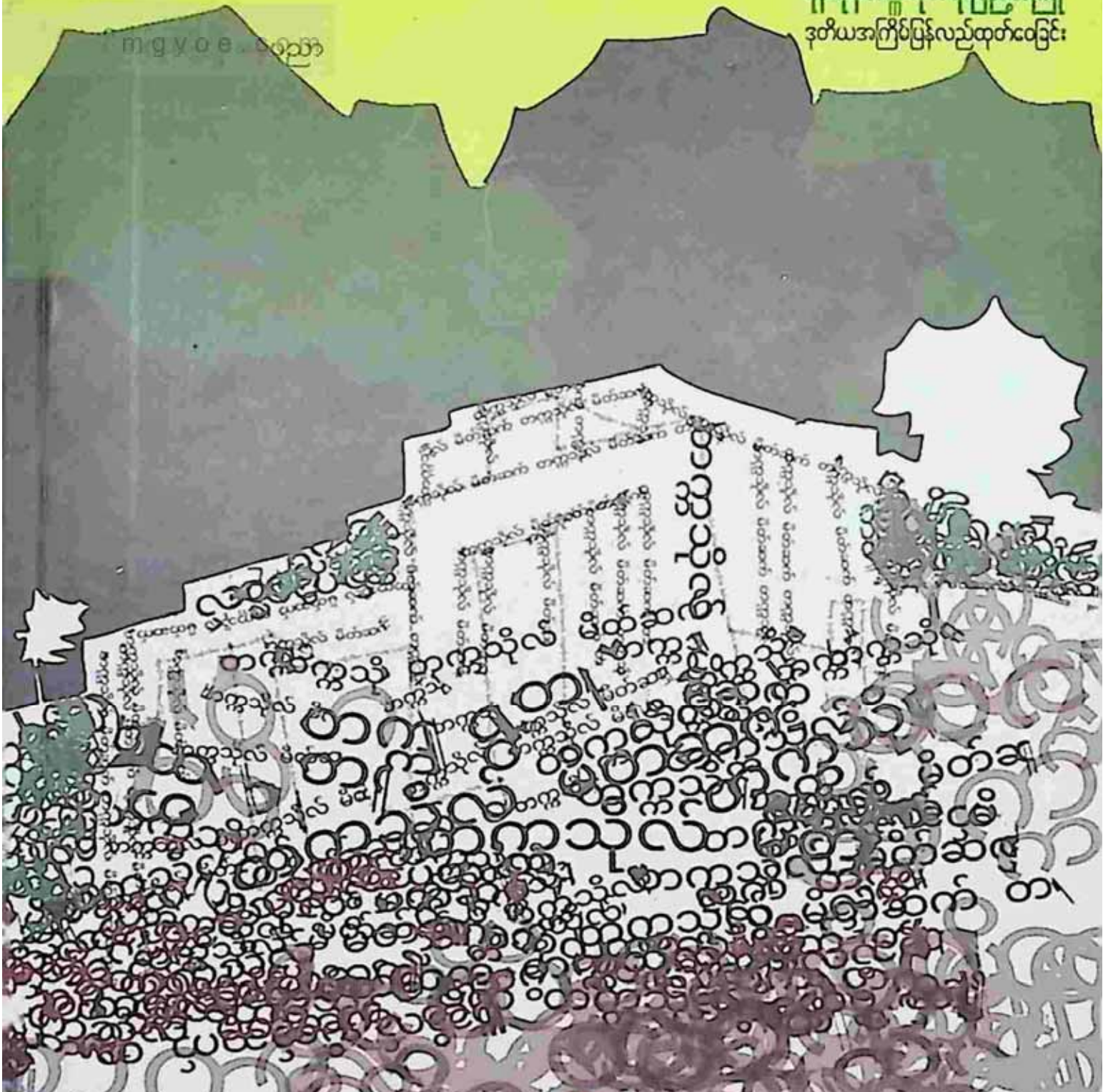

လှိုင်ကုန်စာကုသိုလ်ကုပြည်အကြံ
ဒုတိယအကြိမ်ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း

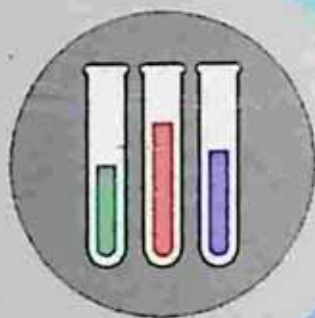
mgyoe. ၈၈၃၃

ပြန်စေ့မြင်
တမ္မသိုက်
မိတ်ဆက်

mgyoe.com

ဘိန်းပေဗြဲ တက္ကသိုလ် ခံစားခန်း

ISBN9789997113030

TPM14

9 789997 113030

2,000.00KS

တက္ကသိုလ်စိတ်ဆက်၊ သိန်းလေးပြင်

စာမျက်နှာ ၁၈၀ မျက်နှာ၊ ၁၆ စင်တီ x ၁၈.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်ဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျ. ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၈၊ အောက်တိုဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၆၄ ကျုံ့ပျော်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်။

ရောင်းစွဲ ၂၀၀၀ ကျပ်

email: skcph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

mgjoe.com

တက္ကသိုလ်မိတ်ဆက် သိန်းဖေမြင့်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရာပြည့်အကြိုအဖြစ်
တက္ကသိုလ်ပညာရပ်များအကြောင်း အမှတ်ရဖွယ်
ပြန်လည်ထုတ်ဝေပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ၂၀၁၈

အောင်မြင်မှုရရှိစေ အောင်မြင်မှုရရှိစေ

အောင်မြင်မှုရရှိစေ
အောင်မြင်မှုရရှိစေ
အောင်မြင်မှုရရှိစေ

မာတိကာ

- စာရေးသူ၏ နိဒါန်း	-က
၁။ အခန်း (၁) သင်္ချာဗေဒ	၁
၂။ အခန်း (၂) ရူပဗေဒ	၃၅
၃။ အခန်း (၃) ဓာတုဗေဒ	၆၈
၄။ အခန်း (၄) ဘူမိဗေဒ	၈၉
၅။ အခန်း (၅) ပထဝီ	၁၀၇
၆။ အခန်း (၆) ဘိုင်အိုလိုဂျီ	၁၂၀
၇။ အခန်း (၇) မနုဿဗေဒ	၁၅၈

ဇယား

၁၂	အခြေခံ အကျဉ်းချုပ်	-
၁၃	အခြေခံ (၁) အပိုင်း	၁၀
၁၄	အခြေခံ (၂) အပိုင်း	၁၂
၁၅	အခြေခံ (၃) အပိုင်း	၁၄
၁၆	အခြေခံ (၄) အပိုင်း	၁၇
၁၇	အခြေခံ (၅) အပိုင်း	၁၉
၁၈	အခြေခံ (၆) အပိုင်း	၂၀
၁၉	အခြေခံ (၇) အပိုင်း	၂၃

စာရေးသူ၏ နိဒါန်း

ယခင်ကအခေါ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ယခု ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံ
တက္ကသိုလ် (ရန်ကုန်မြို့)တွင် များစွာသော ပညာရပ်တို့ကို သင်
ကြားပို့ချလျက်ရှိသည်။

ထိုပညာရပ်တို့ အကြောင်းကို တက္ကသိုလ်ဝင်ရန် ပြင်ဆင်
နေကြသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများနှင့် အပြင်လူများက
အနည်းအကျဉ်း “တီးမိခေါက်မိ” သိထားဖို့ လိုအပ်သည်ဟု
ကျွန်တော် ယူဆသည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသော
ကျောင်းသူကျောင်းသားများမှာ သို့ကလို သိထားလျှင် တက္က
သိုလ် ရောက်သောအခါ သင်ယူရန် ဘာသာရပ် ရွေးချယ်သော
အခါ၌ လွယ်ကူပေလိမ့်မည်။ အပြင်လူများ သိထားလျှင်ကား
တက္ကသိုလ်ပညာရေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး တန်ဖိုးထားကာ တိုင်း
ပြည်တွင် တက္ကသိုလ်ပညာရေး ထွန်းကားတိုးတက်ရန် အားပေး
အားမြှောက် ပြုကြလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော ၉ နှစ်လောက် က ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် “တက္ကသိုလ်မိတ်ဆက်” ဟူသော အခန်း တစ်ခုကို ရေးသားပြုစုခဲ့လေသည်။

တက္ကသိုလ်တွင် သင်ကြားပို့ချနေသော ပညာရပ်များကို တက္ကသိုလ်ဝင်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသော ကျောင်းသူကျောင်းသား များ အပါအဝင် အပြင်လူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည့်သဘော ရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါးများ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်၏ ရည်မှန်းချက်မှာ အားလုံးသော တက္ကသိုလ်ပညာရပ်များ အကြောင်းကို ရေးရန်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် သဘာဝသိပ္ပံပညာဘာသာရပ်များနှင့် အချို့သော လူမှုရေးသိပ္ပံပညာ ဘာသာရပ်များကိုသာ ရေးနိုင်ခဲ့လေသည်။ အကြောင်းမှာမူ ကျွန်တော်သည် ပမညတ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး အနေဖြင့် ပါလီမန်ပြည်သူ့လွှတ်တော်သို့ ရောက်သွားပြီး နိုင်ငံ ရေးအလုပ်ကိစ္စ များပြားသွားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်း နောက် သတင်းစာဆရာ ဖြစ်သွားသောအခါ၊ သတင်းစာအုပ်ချုပ် ရခြင်း၊ နေ့စဉ်အဖြစ်အပျက်များကို တင်ပြခြင်း၊ ထင် မြင်ချက်ပေး ခြင်း...စသည်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသောကြောင့် “တက္ကသိုလ် မိတ် ဆက်” အခန်းကို ပြန်မဆက်နိုင် ဖြစ်ရလေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ “တက္ကသိုလ် မိတ်ဆက်”သည် ယနေ့ထိ မပြည့်မစုံ ဖြစ်နေလေသည်။ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်များဆိုလျှင် လုံးဝ မတို့ရသေး ချေ။

ယခုအခါ တက္ကသိုလ်ပညာရေး စနစ်သစ်ကို ထူထောင် ပြုစုနေကြစဉ် တက္ကသိုလ်သည် ပြည်သူ့အာရုံ စုပြုံကျရာ ဗဟို ချက်ချာ ဖြစ်လာပြန်သဖြင့် တက္ကသိုလ်ကို အပြင်လူများနှင့် မိတ်

ဆက်ပေးရန် ပို၍လိုလာသည်ဟု ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် ရေးပြီးသမျှနှင့် စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့် ထုတ်ဝေရန် ကတိကုန်ရိုက် စီစဉ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်စာထောင် သတင်းစာကို တော်လှန်ရေး အစိုးရက ပြည်သူပိုင် လုပ်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်များ ပေါ်သွားလေသည်။ အခြားအကြောင်းများ ပေါ်မလာလျှင် နေ့စဉ် အဖြစ်အပျက်များကို တင်ပြရ၊ ထင်မြင်ချက် ပေးရသော သတင်းစာဆရာ အလုပ်တာဝန်များကို သည့်ထက်ပိုလျှော့ကာ စာရေးဆရာအလုပ် ပိုလုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်များတွင် သင်ကြားပို့ချလျက်ရှိသော ကျန်ဘာသာရပ်များ အကြောင်းကို ဆက်လက်ရေးသားရန် ရည်ရွယ်သည်။ ဘောဂဗေဒ၊ သဘာဝတ္တဗေဒ စသောပညာရပ်များ၊ ဝိဇ္ဇာဘာသာရပ်များ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အတတ်ပညာ ဘာသာရပ်များ စသည်ဖြင့် ရေးစရာအများကြီး ရှိပေသည်။ ၎င်းတို့ကို ဆက်လက် ရေးသားသွားပြီးလျှင် “တက္ကသိုလ် မိတ်ဆက်” ဒုတိယတွဲ အဖြစ်ဖြင့် ထုတ်ဝေနိုင်ရန် ကြိုးစားသွားမည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

သိန်းဖေမြင့်
၁၀-၁၁-၆၄

အန်း (၁) သင်္ချာပေဒ

၁။

“အက္ခရာသင်္ချာ ခက်လှသည် ခင်ဗျာ...”

“ယူကလစ် လူမဖြစ်...”

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က မူလတန်းလွန် ကျောင်းသားဘဝနှင့် ကျောင်းသားလောက၌ မကြာခဏ ကြားရတတ်သော ညည်းညူသံများ ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့လည်း ထိုညည်းညူသံမျိုး ပျောက်ဟန်မရှိသေးပေ။ မပျောက်ရုံမက သင်ရတာတွေ ပိုလာသည်ဟု ကန့်ကွက်သံပင် ကြားနေရ ပေသည်။

အက္ခရာသင်္ချာသည် ကျောင်းသားများအဖို့ ဘာကြောင့် ခက်နေရ သနည်း။ ယူကလစ်ဆိုသော ဂဲဩမေထရီကို သင်ရလျှင် လူမဖြစ်နိုင် တော့ဟု စိတ်အားငယ်ဖွယ် ဘာကြောင့် ဖြစ်နေရသနည်း။

ကျွန်တော် မကြာခဏ အဖြေရှာခဲ့သည်။

“တက္ကသိုလ်သင်္ချာ အထူးသဖြင့်... ပို၍မြင့်သော သင်္ချာမှာ ကျက်

နိုင်၊ ဖတ်နိုင်ရသည်” ဟု တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ ပြောသံကိုကြားရ၏။ မူလတန်းလွန်နှင့် အထက်တန်းကျောင်း သင်္ချာကို ကျက်ဖတ်ခြင်း မပြုရဘဲ ထူးချွန်စွာ အောင်ခဲ့သော ကျွန်တော်မှာ သင်္ချာကို ဉာဏ်အရာ၊ ဉာဏ်ကိစ္စ သက်သက်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ထင်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ် သင်္ချာသည် ကျက်မှ၊ဖတ်မှ ရသည်ဟူသော စကားကို ကြားသောအခါ အံ့သြမိလေသည်။ ဉာဏ်ထက် ကျက်ခြင်း၊ ဖတ်ခြင်းကို အားကိုးမှ ရမည်ဆိုသည်ကို ကြောက်ပြီး တက္ကသိုလ်တွင် သင်္ချာကို ရှောင်ခဲ့လေသည်။

တက္ကသိုလ်သင်္ချာ... အထူးသဖြင့် ပို၍မြင့်သောသင်္ချာသည် အဘယ်ကြောင့် ကြောက်စရာကောင်းအောင် ကျက်ရဖတ်ရသော ဘာသာရပ်တစ်ခု ဖြစ်နေသနည်း။

ကျွန်တော်သည် မကြာခဏ အဖြေရှာကြည့်သည်။

ဟုတ်တိပတ်တိ မည်မည်ရရ အဖြေမရရှိခဲ့ပါ။

နောက်တော့ ထိုကိစ္စကို စဉ်းပင်မစဉ်းစားတော့ပါ။

သို့ရာတွင် လောကသည် သင်္ချာနှင့်မကင်းသော လောကဖြစ်ကြောင်း တွေ့လာရသည်။

ဤကမ္ဘာလောကတွင်လည်းကောင်း၊ စကြဝဠာတစ်ခွင်တွင်လည်းကောင်း မြင်မြင်သမျှ၊ ထိတွေ့ရသမျှ ရုပ်ဝတ္ထုတို့သည် (၁) မရပ်မနား လှုပ်ရှားနေကြသည်။ အမြဲမနေ ပြောင်းလဲနေကြသည်။ (လှုပ်ရှားမှု MOTION) (၂) သြကာသ (ဝါ) ဟင်းလင်းပြင် (ဝါ) လဟာပြင် (ဝါ) နေရာလွတ် ကြီး၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပိုင်းတွင် နေရာယူကြရသည် (နေရာ- Space) ဤ ၂ ချက်သည် ရုပ်ဝတ္ထုအားလုံး၏ အခြေခံ ၂ ချက်ဖြစ်၏။

ဤကမ္ဘာလုံးမှာသည် သဲလုံးကလေးထိ၊ နေပိမာန်မှာသည် အဏုမြူ

လုံးကလေးထိ ရုပ်ဝတ္ထုမှန်သမျှ ရွေ့လျားမှုနှင့် မကင်းချေ။ မည်မျှပင် ကြီးကြီး၊ မည်မျှပင်ငယ်ငယ် ဩကာသကြီး၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမှာ နေရာယူရလေသည်။ သက်ရှိရုပ်ဝတ္ထု၊ သက်မဲ့ရုပ်ဝတ္ထု ဤနည်းနှင့်နှင် သာတည်း။

ယင်းကဲ့သို့သော အခြေခံ ၂ ရပ်ကို ဆောင်နေသည့် သက်ရှိသက် မဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုများကြားတွင် သက်ရှိရုပ်ဝတ္ထု တစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာ ခဲ့သော လူသည် ထိုအခြေခံ ၂ ချက်ကို မရှောင်ကွင်းနိုင်ပေ။ ထို ၂ ချက်သည် လူ၏ဦးနှောက်တွင် ရိုက်ခတ် ထင်ဟပ်လာရပေသည်။

မည်ကဲ့သို့ ရွေ့လျားနေသနည်း။ မည်သည့်အဟုန်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေ သနည်း။ မှတ်သားရသည်။ ရေတွက်ရသည်။ ကျောက်စရစ်ခဲလုံး တစ် လုံးစီ တစ်လုံးစီ ချ၍ဖြစ်စေ၊ မုယောစပါးလုံး တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ ချ ၍ဖြစ်စေ၊ လက်ချိုး၍ဖြစ်စေ ရေတွက်ကြရလေသည်။

ရုပ်ဝတ္ထု တစ်ခုခုသည် ဘယ်သို့သော ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် နေရာယူ သနည်း။ မည်မျှသော ပမာဏဖြင့် နေရာယူသနည်း။ နေရာထု (Space) ကို မှတ်သားကြရသည်။ တွက်ချက်ကြရသည်။

ထို့ကြောင့် ဂဏန်းရေတွက်ခြင်းနှင့် နေရာထု ပုံသဏ္ဍာန်ပမာဏ တွက်ချက်ခြင်းတို့သည် လူတို့၏ ဉာဏ် ကျက်စားရာ ဦးစွာသော ပညာ များ ဖြစ်လာလေသည်။

ဂဏန်းရေတွက်ခြင်းနှင့် နေရာထုပုံသဏ္ဍာန် ပမာဏတွက်ချက် ခြင်းကို လူတို့သည် မရှောင်မလွှဲနိုင်ချေ။

ဂဏန်းသင်္ချာကား ဂဏန်းအရေအတွက်ဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာပင် ဖြစ်၏။

အက္ခရာသင်္ချာကား ဂဏန်းနေရာ အက္ခရာအစားထိုးပြီး ယေဘု ယျအားပြုထားသည့် ဂဏန်းသင်္ချာပင်ဖြစ်၏။

ဂဲဩမေထရီကား နေရာထု ပုံသဏ္ဍာန် ပမာဏ တွက်ချက်ခြင်း ဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာပင်ဖြစ်၏။

ဂဏန်းသင်္ချာ၊ အက္ခရာသင်္ချာနှင့် ဂဲဩမေထရီတို့ကို လူတို့သည် မရှောင်နိုင်၊ လူတို့အတွက် ဘာသာစကား မရှိမဖြစ်သလို သင်္ချာဗေဒ လည်း မရှိမဖြစ်ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သင်္ချာဗေဒဘာသာ သုံးရပ်ကို ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်အထိ မသင်မနေရ သတ်မှတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ကလို့ မရှိမဖြစ်၊ မသင်မနေရ ဖြစ်ပါလျက်...

“အက္ခရာသင်္ချာ ခက်လှသည် ခင်ဗျာ”

“ယူကလစ် လူမဖြစ်” စသည်ဖြင့် ညည်းတွားလောက်အောင် ဖြစ်နေခြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ချို့ယွင်းနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

...ဤ “တက္ကသိုလ်မိတ်ဆက် သင်္ချာဗေဒ” ဆောင်းပါးကို ရေးရန် တက္ကသိုလ် သင်္ချာဗေဒဌာနသို့ သွားသောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သူစိမ်းတစ်ရံဆံအိမ် သွားလည်ရသကဲ့သို့ ခံစားမိလေသည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝမှာ သင်္ချာကို မကျက်မဖတ်ချင်၍ ရှောင်ခဲ့သည်။ ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်အထိ သင်ကြားခဲ့သော သင်္ချာများသည်လည်း အနုတ်၊ အမြောက်၊ အစားမှလွဲ၍ အားလုံး စာအုပ်ထဲသို့ ပြန်သွားကြလေပြီ။

သင်္ချာဗေဒ ပို့ချရာ အခန်းကြီးများမှာ ကျယ်ပြန့်ပါ၏။ သို့သော် ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းနေသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကိရိယာ တန်ဆာပလာ လုံးဝမရှိ။ ကျောက်သင်ပုန်းများမှာလည်း နားမလည်နိုင်သော အမှတ် လက္ခဏာ သင်္ကေတများသာ ရှိသည်။ ကားချပ်ပုံစံ စသည်များကိုပင် မတွေ့ရ။

ကျွန်တော့်အား “စိမ်း” နေသော သင်္ချာဗေဒတွင် ပါမောက္ခလုပ်သူ မှာ ဆရာဦးအောင်လှဖြစ်၍ တော်သေးတော့၏။ ဆရာဦးအောင်လှကား ကျွန်တော်နှင့် ကျက်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ဆရာဦးအောင်လှအား

စစ်မဖြစ်မီက ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုအိမ်တွင် စောင်းကောက်ပိုက်လျက် စတွေ့ရသည်။ အနားမှာ မကြာမီ လက်ထပ်တော့မည့် သူ့ဇနီးလောင်း မင်းသမီး မေသန်းက သီချင်းဆိုနေလေသည်။ စစ်ကြီးအပြီးမှာ အနုပညာရှင် ဦးအောင်လှ အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြန်မာ-ဆိုဗီယက် ယဉ်ကျေးမှု ဆက်သွယ်ရေး အသင်းဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း အကျွမ်းတဝင် ရင်းနှီးရပေသည်။

ပရော်ဖက်ဆာ ဦးအောင်လှကား ခြောက်ဆယ်ပြည့်ရန် တစ်နှစ်သာလိုတော့သည်။ အရင်က ၀၀ဖြိုးဖြိုး ဖြူဖြူဖွေးဖွေး လူချောကြီးဖြစ်သည်။ ယခုတော့ အတော်ကျနေသည်။ သူတွင် သင်္ချာ၏ လက္ခဏာများလို ဇရာ၏ လက္ခဏာများကို တွေ့နိုင်ပေသည်။

ဆရာဦးအောင်လှ၏ လက်တိုအင်္ကျီမှာ တွဲကျနေသည်။ နက်တိုင်လည်စီးမှာ လျော့ရဲရဲ ရစ်ခွေနေသည်။ ဘောင်းဘီကလည်း တစ်ပတ်ရစ်။

ကျွန်တော် သူ့ရှေ့ သွားထိုင်သောအခါ သူဖတ်နေသော စာများကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်သည်။ ထိုစာများက သင်္ချာကထိက နေရာအတွက် လျှောက်လွှာများ ဖြစ်၏။

မြန်မာထဲက သင်္ချာကထိက လုပ်လိုသောသူ ရှားနေကြောင်း ဆရာဦးအောင်လှက ညည်းလိုက်၏။ အိန္ဒိယပြည်မှ ပရော်ဖက်ဆာ တစ်ယောက်က တစ်လ ၆၀၀ ကျပ်နှင့် လာလုပ်မည်ဟု ဆိုသည်။ အဆိုပါ ပါမောက္ခမှာ လူတော်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်တိုင် သိထားသဖြင့် ဆရာဦးအောင်လှက လိုချင်နေသည်။ ထိုပါမောက္ခမှာ သူတို့ တက္ကသိုလ်တွင် ဂူဂျာရပ်တီ ဘာသာဖြင့် သင်ကြားတော့မည်ဖြစ်၍ အခက်အခဲတွေ့ပြီး မြန်မာပြည်သို့ လာလိုခြင်းဖြစ်လေသည်။ အစိုးရသတ်မှတ်ထားသော လခစကေးများကြောင့် စစချင်း ၆၀၀ ကျပ် ပေးနိုင်မပေးနိုင် ပြဿနာဖြစ်နေသည်။ အခက်အခဲ ရှိနေသည်။

“ဆရာတော့ ဖြစ်အောင်ခေါ်ချင်တာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲတော့ မသိသေးဘူး...”

ဆရာ ပြဿနာ အခက်အခဲမှနေပြီး သင်္ချာဗေဒတွင် ဂုဏ်ထူးယူ သောကျောင်းသား ရှားပါးသွားပုံ ရောက်သွားကြသည်။ ဂူဂျာရပ်တီ ဘာသာဖြင့် မသင်တတ်၍ မြန်မာပြည်သို့ လာလိုသည့် ပါမောက္ခကိစ္စမှ နေပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဘာသာရပ်များကို မြန်မာလိုသင်ကြားရေး ကိစ္စသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

စကားတွေ ဟိုရောက်သည်ရောက် ရောက်သွားပြီးမှ ဆရာကြီး အား ကျွန်တော်လိုချင်သော အက္ခရာသင်္ချာ ခက်လှသည် ခင်ဗျာနှင့် ယူကလစ် လူမဖြစ် ပြဿနာများသို့ ခေါ်ယူရလေသည်။

ဆရာကြီးက ဟိုက်စကူးကျောင်းများ၌ သင်္ချာသင်ပုံသင်နည်း ချို့ ယွင်းပုံများကို ပြောပြသည်။

ဆရာကြီးက အထက်တွင် ကျွန်တော် ဖော်ပြထားသော လူ့အသိ ဉာဏ်အတွက် အခြေခံလုပ်ငန်း နှစ်ချက်ဖြစ်သော ဂဏန်းရေတွက်ခြင်း နှင့် နေရာထု (SPACE) ပုံသဏ္ဍာန်၊ ပမာဏ တွက်ချက်ခြင်းများကို ရှင်းပြသည်။ လူ့ဘဝသည် ဂဏန်းကို ရှောင်၍မဖြစ်သော ဘဝဖြစ် ကြောင်း၊ ပုံသဏ္ဍာန်၊ ပမာဏ တိုင်းထွာတွက်ချက်ခြင်းကို ရှောင်၍ မဖြစ် နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားစေလေသည်။

“ဒီလိုရှောင်မရတဲ့ သဘောကို ကျောင်းသားလူငယ်တွေ ထပ်တလဲ လဲ နားလည်စေရမယ်။ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဒီသဘောပေါ်လွင်အောင် ရှင်းပြ ရမယ်။ ဒါမှ ကျောင်းသားလူငယ်တွေက သင်္ချာလေ့လာရေးဟာ ဒုက္ခလို့ မယူဆဘဲ နေမယ်...”

သင်္ချာတွင်လည်း ဂဏန်းသင်္ချာသည် အခြေခံဖြစ်၏။ အပေါင်း၊ အနုတ်၊ အမြောက် အစားသည် မဏ္ဍိုင်များဖြစ်၏။ ခြေလေးချောင်း

ထောက်ထားသော စားပွဲနှင့်တူ၏။ ခြေချောင်းတိုင်း ခိုင်မာရမည်၊ ညီညာ
ရမည်။

အက္ခရာသင်္ချာကား ယေဘုယျပြုထားသည့် ဂဏန်းသင်္ချာသာ
တည်း။ သီးသန့်သဘော၊ တစ်ခုခုသော သဘောမဟုတ်ဘဲ ယေဘုယျ
သဘောများ၊ အထွေထွေ သဘောတရားများကို ကိုယ်စားပြုနိုင်အောင်
ဂဏန်းနေရာမှာ အက္ခရာအစားထိုး၍ တွက်ချက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် ဂဏန်းသင်္ချာနှင့်အတူ အက္ခရာသင်္ချာသည် အပေါင်း၊ အနုတ်
အမြောက်၊ အစား မဏ္ဍိုင်ကြီး လေးခုပေါ်တွင် ခိုင်မြဲစွာ အခြေခံရမည်။
ထို့ကြောင့် ဂဏန်းသင်္ချာနှင့် အက္ခရာသင်္ချာသည် သူစိမ်းများမဟုတ်
ဆွေမျိုးရင်းချာများ ဖြစ်သည်။

ဤအချက်ကို ကျောင်းသားများ အမြဲနှလုံးသွင်းထားဖို့လိုသည်။
ဤအချက်ကို မေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အက္ခရာသင်္ချာမှာ မခက်သင့်ဘဲ
ခက်ကုန်တာတွေ တွေ့ကြရမည်။

အရာဝတ္ထုဟူသမျှ သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံး ဩကာသကြီး (ဝါ)
လဟာပြင်ကြီးတွင် နေရာတကျကို ယူရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့
သို့ ယူရသောနေရာ၏ ပုံသဏ္ဍာန်ပမာဏကို တွက်ချက်ရသည်မှာ ဂဲဩ
မေထရီဖြစ်ကြောင်း ကျောင်းသားသူငယ်တို့ မမေ့ကြလျှင် ကျောက်သင်
ပုန်းထဲ၊ စာအုပ်ထဲတွင် ရေးဆွဲကြရသော ပုံစံအမျိုးမျိုးသည် ခြောက်သွေ့
သောထောင့်များ၊ အဝိုင်းများ၊ စတုရန်းများ၊ တြိဂံများ စသည်ဖြင့် မမြင်ရ
တော့ဘဲ သွေးနှင့်ကိုယ်၊ သားနှင့်ကိုယ်အဖြစ် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်လာပေ
လိမ့်မည်။

ကျောင်းသားတို့မှာ သင်ရင်းသင်ရင်း၏ ဤမျက်တွေ့ လက်တွေ့
သဘောတွေကို မေ့မေ့သွားကြပြီး စာအုပ်ထဲက ဂဏန်းအက္ခရာ ပုံစံနှင့်
လက္ခဏာများကို လုံးထွေးကျက်မှတ်ရသည့် သဘောရောက်သွားတတ်

အခက်အခဲ မပေါ်သင့်ဘဲ ပေါ်ရလေသည်။

ဆရာကြီး ဦးအောင်လှက သင်္ချာသင်ရိုးများတွင် ချို့ယွင်းနေသော အချက်များကို အကွရာသင်္ချာမှ ဥပမာ- ဥပမေယျများဆောင်၍ ထောက်ပြနေလေသည်။ ကျွန်တော်ကား သင်္ချာသင်ရိုးများကိုပင် မေ့ကုန်ပြီဖြစ်၍ သူပေးသော ဥပမာ ဥပမေယျများကို မလိုက်နိုင်တော့ပေ။

ဂဏန်း၊ လက္ခဏာ၊ အကွရာစသည်တို့ နောက်ကွယ်မှာရှိသော သဘောကို မေ့သဖြင့် အလွန်လွယ်ကူသော သင်္ချာဥပဒေကလေးတွေ မှာပင် ကျောင်းသားများ မှားတတ်ပုံ၊ ချော်တတ်ပုံ တွေ့ရသည်။ ဂဏန်း သင်္ချာ အခြေခံတွင် မကျေညက်သဖြင့် အကွရာသင်္ချာ ယူကလစ်တို့တွင် လူမဖြစ်ပုံကို တွေ့ရသည်။ ကျောင်းသားတို့အဖို့ အရေးအကြီးဆုံးမှာ ဂဏန်းသင်္ချာမှာ ကျေညက်ရမည်။ ဂဏန်းတွက်ရင်း တိကျမှန်ကန်မှု၊ ဂရုကြီးစွာ ထားတတ်မှု၊ ယုတ္တိယုတ္တာနှင့် ရှေ့နောက်ညီစွာ တွေးခေါ်တတ်မှုတို့ကို လေ့ကျင့်ကြရပေမည်။ ထိုသို့သော အရည်အချင်းတွေ လေ့ကျင့်ထားမှ သင်္ချာဗေဒတွင် တိုးတက်နိုင်ပေမည်။ လူ့ဘဝမှာလည်း အရေးကြီးလှသော အရည်အချင်းများ ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာကြီး ဦးအောင်လှက ဂုဏ်ယူဝင့်ဝါသော အပြုံးဖြင့်...

“ကိုသိန်းဖေရဲ့၊ သင်္ချာဗေဒဟာ... သိပ္ပံပညာတို့ရဲ့ မိဖုရားဖြစ်ပြီး ဝိဇ္ဇာနှင့် အနုပညာတွေရဲ့ ကိုယ်လုပ်မောင်းမ ဖြစ်သည်လို့ ဆိုတဲ့စကား ရှိထားတယ်...”

ဆရာကြီးသည် အနုပညာမှာပင် သင်္ချာဗေဒနှင့် မကင်းပုံကို ပြောပြနေလေသည်။ ပန်းချီတွင် ထောင့်၊ တြိဂံ၊ စက်ဝိုင်း စသည်တို့နှင့် ကင်း၍ မဖြစ်နိုင်ပုံ တွေ့ရသည်။ ရုပ်ဝတ္ထုတစ်ခုကို ရေးဆွဲရန် ယင်းရုပ်ဝတ္ထုက ဩကာသကြီး (ဝါ) ဟာလာဟင်းလင်းကြီးတွင် ယူထားသည့် နေရာထုပုံသဏ္ဍာန် ပမာဏကို မချင့်ချိန် မတွက်ချက်ဘဲ မရေးဆွဲနိုင်။

“ဆရာအခု... မြန်မာသီချင်းကြီးတွေကို သင်္ကေတနဲ့ တက်နိုင်အောင် စနစ်သစ်ထွင်ထားတယ်။ အဲဒီစနစ်သစ် ထွင်တဲ့အခါမှာ သင်္ချာဗေဒရဲ့ သဘောတရားတွေကို အခြေခံပြီး တွေးတောကြံဆရတယ်။ ပတ္တလားတီးရင်း လက်ရဲ့ အလှည့်အပြောင်းကို ဆင်ခြင်တဲ့အခါမှာ သင်္ချာဗေဒရဲ့ အလှည့်အပြောင်း သဘောတရားတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး ဆင်ခြင်စဉ်းစားတယ်။ အဲဒီလို ဆင်ခြင်ရာကနေပြီး ဂီတသင်္ကေတ နည်းသစ်ကို တွေ့တာပဲ...”

ဆရာကြီး၏ မျက်နှာမှာ တောက်ပလာသည်။ သင်္ချာနှင့်ဂီတဝေါင်းစပ်ပြီး ပီတိအဖြစ်ဖြင့် ပေါက်ဖွားလာဟန်ရှိသည်။

သင်္ချာဗေဒသည် သိပ္ပံပညာများ၏ မိဖုရား ဖြစ်သည်မှာကား အထူးထင်ရှားလှသည်။ သင်္ချာဗေဒမပါဘဲ နေကိုကမ္ဘာက လှည့်သောစနစ်၊ ကမ္ဘာကို လက လှည့်သောစနစ်များကို မတွေ့နိုင်။ မတွက်ချက်နိုင်။ လေ၏ အဟုန်၊ အသံ၏ တုန်ကြိမ်၊ အပူ၏ တန်ခိုး၊ လျှပ်စစ်အင်အား စသည်များကို မသိနိုင်၊ မတွက်ချက်နိုင်၊ မသုံးစွဲနိုင်။ သင်္ချာဗေဒမပါဘဲ နှင့် ဒြပ်စင်တို့တွင် ပါဝင်ပေါင်းစပ်နေသော အဏုမြူများ၏ အချိုးအစားကို မသိနိုင်။ ဓာတ်သဘာဝတို့၏ ဖွဲ့စည်းပုံ လျှို့ဝှက်ချက်များကို မတွေ့နိုင်။

စကြဝဠာကား အနန္တဖြစ်၏။ အတိုင်းအရှည်မရှိ ကျယ်ပြော၏။ အတိုင်းအရှည်မရှိ ကျဉ်းမြောင်း၏။ အတိုင်းအရှည်မရှိ ကြီး၏။ အတိုင်းအရှည်မရှိ သေးငယ်၏။ ဤကမ္ဘာထက် နေမင်းက ကြီး၏။ နေမင်းထက်ကြီးသော ကြယ်များရှိသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့စကြဝဠာ (ကျွန်ုပ်တို့ ယူနီဗာစ်) အပြင် အခြားစကြဝဠာများကလည်း အနန္တရှိသေး၏။ တစ်ဖန် ကမ္ဘာထက် သေးငယ်သော အရာဝတ္ထုများနှင့် အများအပြားရှိ၏။ သဲလုံးထက် သေးငယ်သော အရာတွေ အများအပြားရှိ၏။ လူထက်သေး

ငယ်သော သတ္တဝါတွေ အများအပြားရှိ၏။ မျက်စိဖြင့် မြင်ရသော သတ္တဝါနှင့် အရာဝတ္ထုတွေထက် အဆပေါင်းများစွာငယ်သော ပကတိ မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သော သတ္တဝါတွေ၊ အရာဝတ္ထုတွေ အများအပြား ရှိ၏။ သင်္ချာဗေဒသာမရှိလျှင် ၎င်းတို့ကို ရေတွက်မှန်းဆနိုင်မည် မဟုတ်။ ရှာဖွေ၍ပင် ရမည်မဟုတ်။ လူ့အကျိုးငှာ လေ့လာနိုင်ကြမည်မဟုတ်။

အင်ဇင်နီယာ အတတ်တွင်လည်း သင်္ချာဗေဒ မပါ၍မပြီး၊ စက်ဆောက်ဆောက်၊ တိုက်တည်တည် သင်္ချာဗေဒ ပါရသည်။ အမှန်အားဖြင့် ဗိသုကာနှင့် သင်္ချာသည် ဖွားဖက်တော်များ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ယနေ့ သင်္ချာဗေဒသည် နေနှင့်လတို့၏ အကျယ်အဝန်းကို တွက်ချက်နိုင်သည်။ နေ-ကမ္ဘာ-လ တို့ လှုပ်ရှားလှည့်လည်ပုံများကို တွက်ချက်နိုင်သည်။ သမုဒ္ဒရာတို့တွင်ရှိသော ရေတို့၏ဂါလံပေါင်းကို တွက်နိုင်သည်။ အဏုမြူတစ်လုံးထဲတွင် နျူကလီးယပ်စ် ခေါ် အမြူတေတို့ ရစ်ပတ်သွားလာနေသော အီလက်ထရွန်၏ အဟုန်ကိုလည်း တွက်ချက်နိုင်သည်။ အကောင်၊ အပင် သက်ရှိရုပ်ဝတ္ထုများရှိ ဆဲလ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထွက်နေသော ရေဝင်ထွက်နှုန်းကိုလည်း တွက်နိုင်သည်။

ဤကမ္ဘာမြေလွှာ ကျောက်လွှာထဲတွင် သတ္တုအမျိုးမျိုး၊ အဆီအမျိုးမျိုးရှိရာ သင်္ချာဗေဒဖြင့် တွက်ချက်ကာ သတ္တုကြော၊ ရေနံကြောသည် ဘယ်မျှနက်၍ ဘယ်တူရူအရောက် တည်ရှိသည်။ ဘယ်မျှဘယ်၍ ရှိသည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ကြပေမည်။ သင်္ချာဗေဒကား လူတို့၏ သဘာဝကို အောင်နိုင်ရေး တိုက်ပွဲတွင် ကြီးမားထက်မြက်လှသော လက်နက်ပေတည်း။

သို့ပါလျက် ကျောင်းသားတို့အဖို့ ကြောက်စရာကောင်းသော၊ ငြီးငွေ့စရာကောင်းသော၊ ဉာဏ်မသုံးရသော ဘာသာရပ်ဖြစ်နေသည်။ တက္ကသိုလ် သင်္ချာဗေဒတွင် ဂုဏ်ထူးယူသော ကျောင်းသားရှားနေသည်။

မနှစ်က ပထမနှင့် ဂုဏ်ထူးယူမည့် ကျောင်းသား ၈ ယောက်ရှိ၏။ နှစ် ကုန်၍ စာမေးပွဲဖြေရန် ၄ ယောက်သာ စာရင်းပေး၏။ ထို ၄ ယောက်က လည်း မဖြေကြတော့ဟု သိရပေသည်။ သင်္ချာဗေဒ ဆရာလိုချင်တော့ လည်း အခက်အခဲ တွေ့ရပြန်သည်။

ယနေ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ သင်္ချာဗေဒကို ယူနေသော ကျောင်း သားတို့သည် အခြားသိပ္ပံပညာများကို ယူရာ၌ သင်္ချာဗေဒမှာ မသင်မနေ ရဖြစ်၍ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး အပိုကြီးတစ်ခု ထမ်းဆောင်နေရသည် ကဲ့သို့သာ ယူနေကြဟန် တူပေသည်။

(၂)

ဆရာကြီး ဦးအောင်လှနှင့် တွေ့ပြီးသောအခါ ဆရာကာနှင့် သွား တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်ကား ဆရာကာအား သင်္ချာဆရာ အဖြစ်ဖြင့် ရင်းနှီးသည် မဟုတ်၊ ပုဂံကျောင်းဆောင်၏ စည်းကမ်းကြီးသော အဆောင်မှူးအဖြစ်ဖြင့် ရင်းနှီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ပုဂံကျောင်းဆောင် ကား သခင်ဗစိန်၊ ကိုအုန်း စသော သခင်ကျောင်းသားများ နေသွားရာ ကျောင်းဆောင်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သခင်ကျောင်းသားကြီးများထံ သွား၍ တပည့်ခံရင်း ဆရာကာနှင့် သိခဲ့ရလေသည်။

ဆရာကာမှာ ယခုလည်း ယခင်ကကဲ့သို့ပင် မူမပျက်ဟု နာမည် ကြီးဆဲ ရှိပါသည်။ လက်ရေးလက်သားကစပြီး ဝတ်စားပုံထိ သေသပ် ၏။ စာသင်ခန်းမှာ စည်းကမ်းကြီးသလို နေအိမ်မှာ စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်၏။ ကျောင်းတက်လျှင် ရှေးတုန်းကလည်း ခေါင်းပေါင်းနှင့်၊ ယခု လည်း ခေါင်းပေါင်းနှင့်။ ယခုတိုင် အသားအရေ စိုပြည်တုန်းဖြစ်သည်။ အကြောအခြင်ကား တောင့်တင်းဟန် မရှိတော့ပေ။

ဆရာကာနှင့် သင်္ချာ၏ သမိုင်းကို ဆွေးနွေးရသည်။ သင်္ချာ မြန်မာ

ပြန်ဆိုရေးကိုလည်း ဆွေးနွေးရသည်။ သင်္ချာ၏သမိုင်းကို ဆွေးနွေးနေစဉ် နည်းပြဆရာလည်းဖြစ်၊ ဒုတိယနှစ် ဂုဏ်ထူးတန်းသားလည်းဖြစ်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဝင်၍ဆွေးနွေးလေသည်။

ဆရာကာ၏ အမူအရာကိုကြည့်ရုံ၊ နာရီကိုကြည့်ရုံနှင့် အလိုက်သိသော ကျွန်တော်က...

“ဆရာ အိမ်ပြန်ရင်လည်း ပြန်ပါဆရာ၊ ဒီကျောင်းသား ဆရာကလေးတွေနှင့် ကျွန်တော် ဆက်ဆွေးနွေးရစ်ပါ့မယ်”

“အေး... ဆရာလည်း ထမင်းစား ပြန်ရဦးမယ်။ သူတို့လူငယ်တွေက စာအုပ်တွေ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖတ်ထားတော့ ဆရာတို့ထက်တောင် စုံစုံပြောနိုင်လိမ့်မယ်။ ဆရာတို့ကမှ မေ့တဲ့ဟာမေ့သေးတယ်”

ဆရာကာ ပြန်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်ကား ကျောင်းသားဆရာကလေးနှင့် ဆက်ဆွေးနွေးရစ်လေသည်။ သူနှင့် သင်္ချာဗေဒသမိုင်းကို ဆွေးနွေးနေစဉ်...

“လူမပြောနဲ့ တချို့တိရစ္ဆာန်တွေတောင် ဂဏန်းအရေအတွက်နားလည်တယ်။ တချို့တိရစ္ဆာန်တွေ သူတို့သားသမီး ဘယ်နှကောင်ရှိတယ်ဆိုတာ သိတယ်။ တစ်ကောင်၊နှစ်ကောင် စသည်ဖြင့် ပျောက်နေရင် သိတယ်မဟုတ်လား” ဟု ဆရာကြီး ဦးအောင်လှက ပြောပြခဲ့သည်ကို သတိရနေလေသည်။

လူတို့သည် ကမ္ဘာမြေပေါ်ရှိ ရွှေလျားနေသော အရာများကို၎င်း၊ ကောင်းကင်လဟာပြင်တွင် ရွှေလျားနေသော အရာများကိုလည်းကောင်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေ့မြင်နေရသည်။ တွေ့မြင်နေရရုံမက ဆက်ဆံနေရသည်။

သစ်ပင်တို့၏ ကြီးထွားမှုကို မြင်နေရသည်။ ကြီးထွားလာမှ သစ်သီးဝလံ ရမည်ဖြစ်၍ ကြီးထွားအောင် ကူညီပေးရသည်။ ရေအတက်

အကျကို မှတ်နေရသည်။ ဒါကိုမမှတ်လျှင် ရေထဲမျောပါသွားဖို့သာ ရှိသည်။

နေမင်း၏ တစ်နေ့တာခရီးကိုကြည့်ရင်း၊ မှတ်ရင်း၊ ဆင်ခြင်ရင်း၊ ဆက်ဆံရင်း အချိန်ကို မှတ်လာရသည်။ နေမင်း၏ တစ်နှစ်တာ လမ်းကြောင်းကို ကြည့်ရင်း၊ မှတ်ရင်း၊ ဆင်ခြင်ရင်း၊ ဆက်ဆံရင်း တစ်နှစ်သောအချိန် ပြက္ခဒိန် လုပ်လာရလေသည်။ သဲကန္တာရကြီးထဲတွင်လည်းကောင်း၊ သမုဒ္ဒရာပြင်တွင်လည်းကောင်း သွားလာစဉ် သဲလှိုင်း၊ ရေလှိုင်းတို့ကိုသာ မြင်နေရသည်။ ထူးခြားစွာ အမှတ်ထားစရာ မတွေ့ရ။ သို့ဖြင့် လမ်းကြောင်း ပျောက်ရတော့မည်လော၊ ခရီးသည်သည် ကောင်းကင်ရှိ ကြယ်တာရာ များ၊ နက္ခတ်များကို ခရီးအမှတ်များ အဖြစ်ဖြင့် ထားရတော့၏။ ကြယ်တာရာများ၏ ရွေ့လျားမှုများနှင့် ဆက်ဆံရ၏။ ဆင်ခြင်လေ့လာရ၏။

အချိန်ကိုမှတ်ရင်း၊ အကွာအဝေးကိုတိုင်းရင်း၊ နေရာထု (Space) ကိုတွက်ရင်း ဂဏန်းအမှတ်အသားများကို တီထွင်လာရလေသည်။ အတွက်အချက်များ တိုးတက်လာခဲ့လေသည်။ ခရစ်မပေါ်မီ အနှစ် ၃၀၀၀ က ဘာဘီလိုနီယံအီဂျစ်၊ နောက်ဂရိတ်၊ အိန္ဒိယ၊ နောက်အာရပ်။

ရောမဂဏန်း။ အာရေဗျဂဏန်း။
လက်ချိုး၍ရေတွက်ရင်း တစ်မှတစ်ဆယ်ထိ အမှတ်ထားသော ဂဏန်း ပေါ်လာခဲ့သည်။

ခုခေတ်မှနေကြည့်သော် တစ်နှစ်သုံးလေးတို့သည် ဘာမျှ မအံ့ဩလောက်သော အရာများဖြစ်သည်။ တီထွင်သည်ဟုပင် ခေါ်ကြမည်မဟုတ်။ သို့သော် ထိုခေတ် ထိုအခါတုန်းကမူကား ကြီးမားသော တီထွင်ချက်များ ဖြစ်ပေ၏။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး ကို တီထွင်သွားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ယခုခေတ်၏ ပထမတန်း တီထွင်သူများနှင့် တန်းတူပင်

လူတို့၏ ပူဇော်ခြင်းကို ခံထိုက်သူများ ဖြစ်ပေသည်။

လူတို့သည် ဂဏန်းကို တီထွင်ပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ အနုတ်လက္ခဏာဂဏန်း (Negative Number) ရှိသေးကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာကြာမှ သုညကို တီထွင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

သုညကို အိန္ဒိယမှာ တီထွင်ပြီး အာရေဗျမှ ပို၍စနစ်တကျ ဖြစ်စေခဲ့လေသည်။

သုညကို တီထွင်နိုင်ခြင်းသည် ဂဏန်းသင်္ချာ၏ တန်ခိုးကို အတိုင်းမသိ ကြီးမားသွားစေလေသည်။ ထိုခေတ်က သုညကို တီထွင်ခဲ့ခြင်းသည် ယခုခေတ်တွင် အဏုမြူအားကို တီထွင်သည်လောက်ပင် အကျိုးသက်ရောက်လေသည်။

သုညဆိုသည်မှာ ဘာမျှမရှိဟု ဆိုကြသည်။ ရှိတာကိုပင် ချေဖျက်သောသတ္တိ သုညမှာ ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာမဲ့သော၊ မရှိသောလူကို ဖိုးသုညဟုပင် ခေါ်နေကြ၏။

သုညသည် တကယ်ပင်လည်း ရှိတာကို ချေဖျက်သောသတ္တိအစွမ်းရှိပေသည်။ ဘာမျှမရှိဟူသော သဘောကိုလည်း ဆောင်ပေသည်။

သို့သော် သုညသည် တစ်ဖတ်သတ် မဟုတ်။ အကာသက်သက် မဟုတ်။ အနှစ်လည်းရှိသည်။

အနုတ်လက္ခဏာ ဂဏန်းများနှင့် အပေါင်းလက္ခဏာ ဂဏန်းများကြားတွင် ကတ္တားခြားထားသော ဂဏန်းမှာ သုညသာလျှင် ဖြစ်သည်။ သုညသည် အနုတ်လက္ခဏာဘက်လည်း မလိုက်၊ အပေါင်းလက္ခဏာဘက်လည်း မလိုက်၊ တကယ်သီးခြား ကင်းလွတ်စွာ ကြားနေနိုင်သော ဂဏန်းဖြစ်သည်။ ထိုသဘောအရဆိုသော် သုညသည် မရှိသဘောမဟုတ်၊ တကယ်အရှိ ဖြစ်နေပေသည်။ တကယ်အရှိ ဖြစ်ရုံသာမက

သူ့ဘေးမှာဝိုင်းနေကြသော အနုတ်လက္ခဏာဂဏန်းနှင့် အပေါင်းလက္ခဏာ ဂဏန်းတို့ထက်လည်း တန်ခိုးကြီးနေသည်။

သုညကို အခြားဂဏန်း တစ်ခုခု၏ လက်ယာဘက်မှာ ထားလိုက်ပါက အရေအတွက် ဆယ်ဆတိုးလာသည်။ ထို့ကြောင့် သုညသည် အခြားသော ဂဏန်းများထက် ဆယ်ဆပို၍ အနှစ်သာရပါသည်ဟု ဆိုရမည်။

သုညသည် အခြားဂဏန်း တစ်ခုခုနှင့် မြှောက်လျှင် အခြားဂဏန်းကို ချေဖျက်လိုက်သည်။ ဂဏန်းတစ်ခုခုနှင့် သုညမြှောက်လျှင် သုညသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဂဏန်းတစ်ခုခုကို ထည့်၍ သုညနှင့်စားလျှင် ရလဒ်သည် အတိုင်းမသိ ကြီးလာသည်။ အနန္တကြီးလာသည်။ သုညကိုတည်၍ ဂဏန်းတစ်ခုခုနှင့်စားလျှင် အတိုင်းမသိအနန္တ သေးငယ်သွားမည်။ မည်သည့်အခြားဂဏန်းနှင့် ယှဉ်ယှဉ် သုညသည်သာ အနန္တသဘောကို ပြနိုင်သော ဂဏန်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သုညကို တီထွင်ခဲ့ခြင်းသည် အနန္တစကြဝဠာကို လူ့ဉာဏ် အမိလိုက်နိုင်ရန် ပထမဆုံး ကြိုးစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

သုညသည် ဘာမျှမရှိသောသဘော၊ ချေဖျက်သောသဘောကို ဆောင်နိုင်သလို တကယ်အရှိသဘော၊ အဖြစ်သဘောကို ဆောင်နိုင်ပေရာ ဆန့်ကျင်ဘက် သဘောနှစ်ခု၏ ညီညွတ်ခြင်း (Unity Of Opposite) ဟူသော အဘိဓမ္မာ ဥပဒေသတစ်ခုကို သံရုပ်ဖော်ပေးသလိုလည်း ဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ သုညကိုလေ့လာရင်း သင်္ချာမှာ အတော်စိတ်ပါဝင်စား လာပေတော့သည်။ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေသော သင်္ချာဗေဒနှင့်

ရင်းနှီးလာသလို ခံစားမိလေသည်။

ဆရာဦးအောင်လှနှင့် ဆွေးနွေးစဉ်က အိန္ဒိယမှ သုညအကြောင်း ကနေပြီး သူရိယသိဒ္ဓန္တသို့ ရောက်သွားကြပေသည်။

“ဆရာကတော့ သူရိယသိဒ္ဓန္တဟာ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ လေမြူရီးယား (Lemuria) ဆိုတဲ့ တိုက်ကြီးမှာ ပေါ်ခဲ့တယ် ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က အံ့ဩစွာနှင့်...

“ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူးဆရာ၊ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲမှာ ပျောက်သွားတဲ့ တိုက်ကြီးတစ်ခုဆိုတာ တကယ်ရှိခဲ့ရင် ပျောက်ကွယ်တဲ့အချိန်မှာ ကမ္ဘာမှာ လူမပေါ်သေးဘူးထင်တယ်...”

ဆရာကြီးသည် ပျောက်သွားသော တိုက်ကြီးအကြောင်းမှ မဒါဂါစကာ၊ ကျွန်းဘာသာစကားရပ်များအကြောင်း၊ အလယ်ပိုင်း အမေရိကတွင် တွေ့ရသော မာယာယဉ်ကျေးမှုအကြောင်း စသည်များသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ဆရာကာနှင့် သင်္ချာဗေဒသမိုင်းကို ဆွေးနွေးသောအခါမှာမူ ပုဂံခေတ်သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ ဆရာကာက...

“ပုဂံခေတ်မှာ အာရေဗျဂဏန်းကို သုံးနေပြီဆိုတာ တွေ့ရတယ်လို့ မစွတာလူ့စံက ပြောတယ်...”

“သင်္ချာဗေဒမှာ အာရပ်တွေဟာ ရာဇဝင်အင်မတန် ပြောင်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဟုတ်သလား ဆရာ...”

“ဟုတ်သလောက်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ သို့ပေမဲ့ အိန္ဒိယက စတင်တွေ့တာတွေ၊ လက်တွေ့ သုံးလာခဲ့တာတွေကို အာရပ်တွေက ပိုစနစ်ကျအောင် ပြုပြင်တာတွေပဲ များပါတယ်...”

သိပ္ပံပညာတွင် တစ်ဦးတည်း တီထွင်သည်ဟုဆိုရန် ခဲယဉ်းသကဲ့

သို့ လူတစ်မျိုးတည်းက တီထွင်သည်။ လုပ်ထားခဲ့သည်ဆိုရန် ခဲယဉ်းပေသည်။ သိပ္ပံပညာသည် နယ်နိမိတ်များကို အသိအမှတ် မပြုတတ်ပေ။

ဂဲဩမေထရီ ပေါ်လာပုံမှာလည်း ထိုနည်းနှင့် ဖြစ်ခဲ့၏။ ယူကလစ်ဆိုသော ဂရိပညာရှိက တီထွင်ထားခဲ့သည်ဟု ဆိုကြ၏။ အမှန်မှာ ယူကလစ်သည် အီဂျစ်တွင် ပေါ်ခဲ့သော ဂဲဩမေထရီ အခြေခံများကို ယူခဲ့ရလေသည်။ အီဂျစ်ရှေးလူဟောင်းတို့သည် နိုင်းမြစ် ရေလျှံပြီး လယ်ကွက်များကို လွှမ်းသွားသောအခါ ကန်သင်းများကျိုးပြီး လယ်ကွက်များ ပျက်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရေကျသွားသောအခါ တွက်ချက်ပြီး လယ်အကွက် ပြန်ရိုက်ကြရသည်။ အီဂျစ် ရှေးသူဟောင်းတို့သည် ပီရမစ်စသော အဆောက်အဦကြီးများကို ဆောက်ကြ၏။ ယင်းသို့ အကွက်ရိုက်ရင်း၊ ဆောက်လုပ်ရင်း နေရာထုပုံသဏ္ဍာန် ပမာဏကို တွက်ရ၏။ ဂဲဩမေထရီကို လက်တွေ့သုံးကြရ၏။

ထိုကဲ့သို့ အီဂျစ်ရှေးသူဟောင်းတို့ တွေ့ခဲ့၊ ထွင်ခဲ့၊ လက်တွေ့လုပ်ခဲ့ကြသော ဂဲဩမေထရီ အစအန အခြေခံတွေကို ယူကလစ်သည် စနစ်ကျအောင် စီစဉ်သည်။ ပိုတိုကျအောင် ပြင်ဆင်သည်။ ယေဘုယျခြုံပြီး သဘောသွားတွေကိုချည်း ထုတ်ယူသည်။ သို့ဖြင့် ဂဲဩမေထရီ ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

ဥရောပတွင် အမှောင်ခေတ်ကြီး ရောက်လာသောအခါ ထိုရှေးသူဟောင်းတို့၏ ပညာများသည် နစ်မြုပ်နေကြလေသည်။ အိန္ဒိယ၊ အာရှတိုကျိုမှာလည်း ထိုပညာများ မှေးမှိန်နေကြလေသည်။ ဥရောပတွင် ထို ပညာများသည် မြို့ရိုးကြီးများနှင့်အတူ ပြိုပျက်ကြ၏။ တိုက်တာ အိမ်ခြေ များနှင့်အတူ မီးလောင်သွားခဲ့၏။ ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းကြီးများ တန်ခိုးကြီးမား လေလေ....ရှေးသူဟောင်းတို့၏ သိပ္ပံပညာများ နာလန်မထူနိုင်လေ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ထို့နောက် အမှောင်ခေတ်ကုန်ပြီး ပြန်လည်ဆန်းသစ်ရေး၊ ပြုပြင်ရေး အလင်းခေတ် ရောက်သောအခါမှ ရှေးသူဟောင်းတို့၏ ပညာများ တစ်စတစ်စ ပြန်ပေါ်လာလေသည်။

ယူကလစ်၏ ဂဲဩမေထရီ၊ တိုလမီ၏ နက္ခပညာများ၊ အာရပ်တို့၏ ဒဿမအတွက်စနစ်များ၊ အက္ခရာသင်္ချာအခြေခံများ ပြန်လည်ဆန်းသစ်လာကြသည်။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အရာဝတ္ထုတို့၏ ရွေ့လျားမှု၊ ကောင်းကင်ရှိ နေ၊ လ၊ ကြယ်တာရာတို့ ရွေ့လျားမှု၊ ရွေ့လျားမှု အစုစုကို လေ့လာခြင်းသည် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် တိုးတက်လာလေသည်။ သို့ကလို့ လေ့လာရင်း သင်္ချာဗေဒတည်းဟူသော လက်နက်သည် ပိုမို ထက်မြက်လာပေသည်။ သင်္ချာနည်းနာ နိဿရည်းသစ်များ ထွင်ကြလေသည်။

ကောပါးနီးကပ်စ်မှနေပြီး နယူတန်အထိ သင်္ချာဗေဒ ဆရာကြီးများ ပေါ်လာလေသည်။ သူတို့သည် သင်္ချာဗေဒ ဆရာကြီးများသာမက နက္ခတ်ဗေဒ ဆရာကြီးများလည်း ဖြစ်သည်။ အရာဝတ္ထုတို့၏ ရွေ့လျားမှုကို လေ့လာရန် သိပ္ပံပညာဖြစ်သော မက္ကင်းနစ် ပညာကိုလည်း ပြုစုပျိုးထောင်သူများ ဖြစ်ပေသည်။ ရူပဗေဒကို အုတ်မြစ် ချသွားကြသူများလည်း ဖြစ်၏။

ကောပါးနီးကပ်စ် မပေါ်မီက ဤကမ္ဘာကို ထာဝရဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းတော်မူသည်။ ကမ္ဘာကို ဗဟိုပြု၍ နေ၊ လ နှင့်တကွသော နက္ခတ်တာရာတို့သည် လှည့်ပတ်သွားလာနေသည် စသည်ဖြင့် စွဲမြဲစွာ ယူဆလာခဲ့ကြသည်။ ထိုအယူအဆကို ကောပါးနီးကပ်စ်က ပယ်ဖျက်ပြီး နေကို ကမ္ဘာက လှည့်ပတ်နေပုံ၊ အခြားဂြိုဟ်များလည်း နေကိုလှည့်နေပုံ၊ လ၊ ကမ္ဘာအား လှည့်ပတ်နေပုံ... စသည်တို့ကို ဖော်ပြခဲ့လေသည်။ သူ၏ နေစကြဝဠာ အယူအဆမှာ ခရစ်ယာန်သာသနာက အသိ

အမှတ် ပြုထားချက်နှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသဖြင့် သာသနာ အဖွဲ့အစည်းများနှင့် အတိုက်အခံ ဖြစ်ရလေသည်။ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး၏ အာဏာကို လွန်ဆန်ရလေသည်။

လောကတွင် မသိသေးသော အရာများ ရှိသေးသည်။ မသိအပ်သော အရာဟူ၍မရှိ သိအောင်လုပ်အပ်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ ဤကား သိပ္ပံပညာ၏ အခြေခံလမ်းစဉ်ဖြစ်သည်။

မသိသေးသော အရာများ၊ ခက်ခဲနက်နဲသော အရာများကို လေ့လာရာ၌ အကြောင်းဇာစ်မြစ်ကို ရှာဖွေရလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ လေ့လာရှာဖွေရာတွင် ခရီးမတွင်အောင် တားဆီးနေသော အရာကား ထာဝရဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းထားသော အရာပေတည်းဟူသော အယူအဆဖြစ်၏။ အသိခက်သမျှကို ထာဝရဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းထားသည်ဟူသော ဆင်ခြေဖြင့် ရှေ့ဆက်မစူးစမ်းဘဲ နေလိုက်ရတော့သည်။ သို့မဟုတ် သိပ္ပံပညာက ထာဝရဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းထားပါသည်ဟူသော ကိစ္စတစ်ခုကို ထာဝရဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းသည် မဟုတ် သူ့သဘာဝအလျောက် သူ့ဘာသာ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ဖြစ်ပေါ်ရပါသည်ဟု ထုတ်ဖော် ရှင်းပြသောအခါ သိပ္ပံပညာနှင့် ထာဝရဝါဒ အတိုက်အခံ ဖြစ်ရတော့သည်။ တန်ခိုးကြီးလှသော ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးက ကွပ်မျက်တော်မူလေသည်။ သိပ္ပံပညာအဖို့ ထာဝရဝါဒကို မဖြိုဖျက်ဘဲ မတိုးတက်နိုင်ချေ။ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ခေါင်းဆောင်သော သာသနာ၏ တစ်ခုတည်းသော မဏ္ဍိုင်မှာလည်း ထာဝရဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းခြင်း အယူအဆ ဖြစ်နေပေသည်။ သိပ္ပံပညာနှင့် ထာဝရဝါဒ ပဋိပက္ခမှာ ပြင်းထန်လှပေသည်။

ကောပါးနီးကပ်စ်၏ နေစကြဝဠာစနစ်မှာ ထာဝရဝါဒကို တော်လှန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သိပ္ပံပညာသည် ထာဝရဝါဒ ပုပ်ရဟန်း မင်းကြီး

တို့၏ လက်အောက်မှ လွတ်လပ်ရေး ကြေညာလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။

ကက်ပလာဆိုသော နက္ခတ်ဗေဒဆရာမှာ နက္ခတ်တာရာများကို ဗေဒင်ဟောချင်၍ လေ့လာကြည့်ရှုသူ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ဗေဒင် ဝါသနာကြောင့် ကြည့်ရှုလေ့လာရင်းက တကယ့်စနစ်ကျသော နက္ခတ္တ ဗေဒကို လေ့လာမိလေသည်။ ယင်းသို့လေ့လာရင်း ကောပါးနီးကပ်စ်၏ နေဇူကြဝဠာ စနစ်ကို ပိုမိုတိကျအောင်၊ ပိုမိုပြတ်သားအောင် ကူညီနိုင်ခဲ့ လေသည်။

ကောပါးနီးကပ်စ်နှင့် ကက်ပလာတို့ တွေ့ရှိပြုစုကြသော နေဇူကြ ဝဠာစနစ်သည် အခြားသော သိပ္ပံပညာများကို မည်မျှ အထောက်အကူ ပြုမည်ကို စဉ်းစားနိုင်ကြပေသည်။

ကောပါးနီးကပ်စ်နှင့် ကက်ပလာတို့သည် ကောင်းကင်ရှိ နေလ နက္ခတ်တာရာများကို လေ့လာရာ၌ ရှေးသူဟောင်းတို့ ထားခဲ့ကြသော သုညတီထွင်ခြင်းတွင် အထွတ်အထိပ်ရောက်သော ဂဏန်းသင်္ချာ၊ အက္ခရာသင်္ချာနှင့် ယူကလစ်တို့ကို အသုံးပြုခဲ့ကြရသည်။

ကောပါးနီးကပ်စ်တို့ နောက်ပိုင်းတွင် နက္ခတ်တာရာတို့ကို ပိုမိုလေ့ လာကြသည် စကြဝဠာအနန္တကို ပိုမိုလေ့လာကြလေသည်။ သြကာသ ကြီးကို ပိုမိုလေ့လာကြလေသည်။ လှုပ်ရှားမှုသဘောတရားများ မက္ကင်း နစ်ပညာကို ပိုမိုလေ့လာကြရသည်။ ယင်းသို့ ပိုမိုလေ့လာရာတွင် ခရီး ရောက်တွင်ကျယ်စေရန် ပိုမိုထက်မြက်သော လက်နက်များကို ရှာဖွေရ လေသည်။ ပိုမိုထက်မြက်သော လက်နက်များအနက် ပြင်သစ်သင်္ချာ ဆရာကြီး ဒေကာ၏ အက္ခရာသင်္ချာနှင့် ဂဲဩမေထရီ ပေါင်းစပ်သော နည်းသည် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်၏။ ဤနှစ်ခုပေါင်းစပ်ခြင်းကား သင်္ချာ ဗေဒတွင် မြင့်မားသောအဆင့်သို့ ခုန်ကူးခြင်းဖြစ်၏။ တွက်ချက် မရနိုင် လောက်အောင် ခက်ခဲသည်ထင်ရသော အက္ခရာများကို တွက်ချက်ရစေ

သည်။ ပုံအမျိုးမျိုး၊ နေရာအမျိုးမျိုး သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးကို ပမာဏ တွက်ချက်နိုင်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ကဲကုလသင်္ချာ ပေါ်လာလေတော့သည်။ ကဲကုလသင်္ချာကား မရေမတွက်နိုင်အောင် သေးငယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြီးမားခြင်းကိုလည်းကောင်း။ မဆုံးနိုင်အောင် ပေါင်းစပ်ခြင်း၊ မြှောက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မဆုံးနိုင်အောင် ခွဲစိတ်ခြင်း၊ စားခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရေတွက်သော သင်္ချာပင် ဖြစ်ပေသည်။ လူ၏ ပကတိမျက်စိကို မှန်ပြောင်း မှန်ဘီလူးတို့က ကူညီသကဲ့သို့ လူတို့၏ ပကတိဉာဏ်ကို ကူညီပေးသော သင်္ချာပညာ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကဲကုလသင်္ချာကို တွေ့ရှိသူများမှာ အင်္ဂလိပ်သိပ္ပံပညာရှင် နယူတန်နှင့် ဂျာမန်သိပ္ပံပညာရှင် လိုက်ဘ်နစ်ဇ်တို့ ဖြစ်လေသည်။

နယူတန်ကား... ထိုမျှအရေးကြီးသော ကဲကုလသင်္ချာကို တီထွင်သူ ဖြစ်ရုံသာမက ရူပဗေဒတွင် အရေးကြီးလှသော ဆွဲငင်ခြင်း သဘောတရား (Law of gravitation) ကို တွေ့ရှိသူလည်း ဖြစ်လေသည်။ နယူတန်သည် သစ်တော်ပင်မှ သစ်တော်သီးတစ်လုံး ကြွေကျသည်ကို မြင်ပြီး ဆွဲငင်ခြင်း သဘောတရားကို တွေ့သည်ဟု ပြောလေ့ရှိ ကြ၏။ ဤကား မှန်သင့်သလောက် မှန်သော်လည်း ချဲ့ကား၍ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်စင်စစ် သည့်ထက်လေးနက်သော လေ့လာချက်များကို နယူတန် ပြုလုပ်ရလေသည်။ နယူတန်သည် ကောပါးနီးကပ်စ်တို့၏ နေစကြဝဠာစနစ်ကို လက်ခံသူဖြစ်သည်။ နေကို ကမ္ဘာကလှည့်ပုံ လေ့လာရင်း ကမ္ဘာအား လ၊လှည့်ပုံတို့ အသေးစိတ် လေ့လာလေသည်။ ယင်းသို့သော နေ၊ လ၊ ကမ္ဘာ၊ လတို့၏ ချာလပတ်လည်နေပုံ၊ တစ်ခုခု လှည့်ပတ်သွားလာနေပုံတို့ကို လေ့လာရင်း အချင်းချင်း ဆွဲငင်နေသော သဘောတရားကို တွေ့ရလေသည်။ ရုပ်ဝတ္ထုတို့၏ အချင်းချင်းဆွဲငင်သော သတ္တိ

သည် စနစ်တကျ သွားလာလှုပ်ရှားမှုကို ဖန်တီးပေးနေလေသည်။ ဤဆွဲ
 ငင်ခြင်းတရား မရှိလျှင်၊ ဤဥပဒေသာ မရှိလျှင် စကြဝဠာတွင် စနစ်ရှိမည်
 မဟုတ်ပေ။ ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ မည်သည့် တန်ခိုးရှင်၊
 မည်သည့် ပြင်ပပယောဂ တစ်ခုခုကမျှ စနစ်လုပ်ပေးနေသည် မဟုတ်။
 ဥပဒေပြုပေးနေသည် မဟုတ်။ ဖန်ဆင်းပေးထားသည် မဟုတ်။ မျပ်ဝတ္ထု
 တို့၏ အတွင်းသဏ္ဍာန်ရှိ အချင်းချင်း ဆွဲငင်သော သတ္တိသည်သာလျှင်
 စနစ်ကျအောင် ပြုလုပ်ပေးနေပေသည်။

ဤသဘောတရားကို တွေ့ရှိမှုသည် သိပ္ပံပညာ၏ ကြီးထွားသော
 အောင်မြင်ခြင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအောင်မြင်မှု၌ ကဲကုလ သင်္ချာ
 သည် အရေးကြီးသောအခန်းမှ ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ (နယူတန် မွေး ၁၆၄၂၊
 သေ ၁၇၂၇)

နယူတန် (မွေး ၁၆၄၂- သေ ၁၇၂၇) တို့၏ ခေတ်မှသည် အိုင်း
 စတိုင်း (သေ ၁၉၅၅) ခေတ်တိုင် အနှစ် ၂၀၀ ကျော်အတွင်းမှာ သင်္ချာဗေဒ
 သည် အမျိုးမျိုး တိုးတက်လျက်ရှိခဲ့၏။ နောက်လည်း တိုးတက်ဆန်း
 ကြယ်လာဦးမည်ပင် ဖြစ်သည်။

နယူတန်တို့၏ ခေတ်တွင် အတိုင်းအရှည်မရှိ ကြီးခြင်းနှင့် အတိုင်း
 အရှည်မရှိ သေးငယ်ခြင်း၊ အဆုံးအစမရှိ ပေါင်းစပ်ခြင်းနှင့် အဆုံးမရှိ
 ခွဲစိတ်ခြင်း အနန္တသဘောကို တွက်ချက်ရန် ကဲကုလသင်္ချာ ပေါ်ခဲ့ပြီး
 နောက် လူတို့မြင်တွေ့ ကြုံကြိုက်ဖူးခြင်း မရှိသေးသောအရာ၊ ပုံသဏ္ဍာန်၊
 အင်အား၊ အရှိန် စသည်များ၊ ကမ္ဘာလောကတွင် ရှိပင်ရှိမည်ဟု ထင်
 မထားမိသော အရာများကို တွက်ချက်တိုင်းထွာနိုင်ရန် သင်္ချာဗေဒသစ်
 များ ပေါ်လာလေသည်။

လောကတွင် လူတို့မြင်တွေ့ ကြုံကြိုက်ဖူးခြင်း မရှိသေးသော၊
 ရှိပင်ရှိမည်ဟု ထင်မထားမိသော အရာဝတ္ထုတို့သည် ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်

မည်။ ရှိလည်း ရှိနိုင်ပေသည်။ ဤသို့အားဖြင့် သင်္ချာဗေဒ ဆရာအချို့က ခန့်မှန်းတွေးဆကြသည်။ (၀၁) အတွေးခေါင်ကြလေသည်။ ထို့ထက် တစ်ဆင့် ယင်းသို့သော အရာဝတ္ထုတို့သည် သင်္ချာဗေဒတွင် တွေ့ရှိတွေ့စဉ်၊ အသိအမှတ် ပြုရိုးပြုစဉ်ဖြစ်သော အပေါင်း၊ အနုတ်၊ အမြောက်၊ အစား လက္ခဏာတို့ဖြင့် ဆက်စပ်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အခြားဆက်သွယ်နည်း မျိုးဖြင့် ဆက်သွယ်နေသည် ဆိုပါစို့။ ထိုသို့ မတွေ့မြင် မကြုံကြိုက်ရသေးသော အရာတို့သည် မတွေ့မြင် မကြုံကြိုက်ဖူးသေးသော ဆက်သွယ်နည်းမျိုးဖြင့် ဆက်သွယ်ကာ ရှိနေကောင်း ရှိနေမည်။ ရှိလည်း ရှိနိုင်သည်။ ဤသို့လျှင် သင်္ချာဗေဒ ဆရာအချို့က အတွေးခေါင်ကြသည်။ မျှော်တွေးကြည့်ကြသည်။ မတွေ့မြင်ဖူး၊ မကြုံကြိုက်ဖူးသေးသော အဆက်အသွယ်များဖြင့် ရွေ့လျားတည်ရှိသည့် မတွေ့မြင်ဖူး၊ မကြုံကြိုက်ဖူးသေးသော အရာဝတ္ထုများရှိရာ မသိကြရသေးသော လောကတွင်းဝယ် ထိုသင်္ချာဆရာတို့သည် ဉာဏ်ကစားကြလေသည်။ ကွန်မြူးကြည့်ကြလေသည်။ ယင်းသို့ ဉာဏ်ကစားရင်း၊ ကွန်မြူးရင်း သင်္ချာနည်းသစ်များ ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့အနက် အထင်ရှားဆုံးမှာ ဗက်တာ (Vector) ၏ သင်္ချာဗေဒ ဖြစ်သည်။

သူတို့ကြံဆသော အရာတို့သည် လောက၌ တကယ်ရှိနိုင်သည် မရှိနိုင်သည်၊ တကယ်ဖြစ်နိုင်သည် မဖြစ်နိုင်သည်၊ တကယ်အသုံးဝင်နိုင်သည် မဝင်နိုင်သည်ကို အပထားပြီး တွေးတောကြံဆလေ့ ရှိကြပေသည်။ တက္ကသိုလ် သင်္ချာဌာန၌ ထိုသို့သော သင်္ချာဗေဒတွင် ကျွမ်းကျင်ပြီး အထူးစိတ်ဝင်စားသူမှာ ဒေါက်တာဆားကား ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒေါက်တာဆားကားနှင့် တွေ့သောအခါ သင်္ချာဆရာ သိပ္ပံပညာသည်တစ်ဦးကို တွေ့နေရသည်ဟု မထင်မိ။ အဘိဓမ္မာ ဆရာတစ်ဦးကို တွေ့နေရသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဒေါက်တာဆားကားမှာ ဘင်္ဂါလီ လူမျိုး

ဖြစ်ပြီး၊ ဒိုတီဖြူဆွတ်နှင့် အင်္ကျီဖောင်းပွကို အမြဲဝတ်သူဖြစ်လေသည်။ အမြဲတမ်း တွေးတောငေးမောနေသော မျက်နှာအမူအရာရှိသည်။ စကား ပြောသောအခါ လေပျော့သည်။

(ဒေါက်တာ ဆားကား)

“အထက်တန်းကျတဲ့ သင်္ချာဗေဒဟာ တကယ်တော့ ပရမတ်တရား ပါပဲ၊ အဘိဓမ္မာပါပဲ၊ ဉာဏ်အမြင့်ဆုံး ရောက်တဲ့နေရာပါပဲ...”

(ကျွန်တော်...)

“ပတ်ဝန်းကျင် လက်တွေ့လောကနှင့်ကင်းပြီး ရောက်ချင်ရာ ရောက်သွားတဲ့ဉာဏ်ဟာ မှန်နိုင်ပါ့မလား ဒေါက်တာ”

“ဒါမှ သုဒ္ဓိအစစ်ဖြစ်တဲ့ အတွေးအခေါ် ဖြစ်တယ်။ သုဒ္ဓိအစစ် သင်္ချာဗေဒပညာရှင်တွေဟာ သုဒ္ဓိအစစ် အတွေးအခေါ်သမားတွေ ဖြစ် တယ်။ လက်တွေ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဆက်တာ မဆက်တာ၊ လက်တွေ့ အသုံးဝင်တာ မဝင်တာ ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း မပြုဘဲ အနှောင်အဖွဲ့ ကင်းလွတ်စွာနှင့် တွေးခေါ်သွားကြတယ်...”

“ကျွန်တော်တို့ သဘောမှာတော့ လက်တွေ့သုံးရတဲ့ အတွေး အခေါ် သဘောတရားတွေကမှ တန်ဖိုးရှိတယ် ဒေါက်တာ...”

“အထက်တန်းကျတဲ့ သင်္ချာဗေဒ၊ သုဒ္ဓိစစ် သင်္ချာဗေဒက လက် တွေ့ အသုံးဝင်တာ မဝင်တာ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ တွေးတောကြံဆသွားတာ ပဲ။ သင်္ချာနည်းသစ်တွေ တီထွင်သွားတာပဲ။ တချို့နည်းတွေ၊ တချို့သင်္ချာ ဗေဒ အတွေးအခေါ်တွေဟာ အနှစ် ၅၀ ကြာပြီးမှ လက်တွေ့အသုံးကျ ကြောင်း တွေ့ရတာတွေ ရှိတယ်။ ဒီတော့ အချိုးအနှိုး အလဟဿဖြစ် မှာ ကြောက်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဉာဏ်မကွန့်မြူးခဲ့ဘူးဆိုရင် ဘယ်မှာ အဖိုးတန်တဲ့ သင်္ချာအတွေးအခေါ်တွေ သင်္ချာသဘောတရားတွေ၊ ပေါ် လာနိုင်လိမ့်မှာလဲ...”

“ဒေါက်တာတို့က အနှစ်ငါးဆယ်ကြာမှ လက်တွေ့အသုံးဝင် လာ တဲ့ တချို့သင်္ချာ အတွေးအခေါ် သဘောတရားတွေကို သာဓက ဆောင်ပြ တာတော့ ကောင်းပါရဲ့။ အသုံးမဝင်လို့ အလကား အချည်းနှီး ဖြစ်ပြီးသွား ခဲ့တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ သင်္ချာသဘောတရားတွေရော မရှိ နိုင်ပေဘူး လား...”

ဒေါက်တာဆားကားသည် လက်နောက်ပစ်ပြီး အညောင်းဆန် လိုက်သည်။ ပြီးနောက် တွေးတောငေးမောနေသည်။ ပြီးတော့ သင်္ချာဗေဒ ဆရာများကို စုပရိမ်းကုတ် (တရားလွတ်တော်ချုပ်) တရားသူကြီးများနှင့် နှိုင်းယှဉ်နေပြန်လေသည်။ တရားဥပဒေက ဒီလိုရှိတယ်ဆိုလျှင် ဘာမျှ မငဲ့ကွက်ဘဲ၊ ဘယ်ဘက်မှမလိုက်ဘဲ ဥပဒေစည်းမျည်းအရ တစ်သဝေ မတိမ်း လိုက်နာဆုံးဖြတ်ရသကဲ့သို့ သင်္ချာဗေဒနည်းလမ်း ဥပဒေအရ တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာရသည်ဟု ဆိုလေသည်။

၎င်းနောက် ၁၈၅၀ ခုနှစ်၊ နောက်ပိုင်း အနှစ်တစ်ရာအတွင်း သင်္ချာ ဗေဒတွင် အားလုံးခြုံ၍ လေ့လာလိုက်စားမှု နည်းပါးလာပြီး တစ်ပိုင်း တစ်ပိုင်းကို အသေးစိတ် လိုက်စားကြပုံ ပြောပြနေလေသည်။

ဆရာ ဦးဘတုတ်သည်လည်း သုဒ္ဓိစင် သင်္ချာဗေဒသမားတစ် ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဆရာဦးဘတုတ်အား ကျွန်တော် သွားတွေ့သည်။ သူသည် ပါမောက္ခ ဦးအောင်လှ၊ ဆရာကာ၊ ဆရာဦးဖိုးသုံ စသူတို့၏ထံဝယ် သင်္ချာ ပညာကို ဆည်းပူးခဲ့သော ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သည်။ ပို၍မြင့်မားသော သင်္ချာ ပညာများကို အမေရိကန်မှ သင်ခဲ့သည်။ ပျိုမျစ်ကျန်းမာသော ရုပ်အသွင် ရှိသည်သာမက နက်ခဲတိုင်း၊ ပိုးရှပ်နှင့် သက္ကလတ်ပါး ဘောင်း ဘီတို့ကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပေရာ သူ့ဆရာ ပါမောက္ခဦးအောင်လှ နှင့် ပြောင်းပြန် ဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်တော်က ဒေါက်တာ ဆားကားနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့သည့် ပရမတ် သင်္ချာ သဘောအကြောင်းကို သူ့အား ပြန်ပြောပြသည်။ သုဒ္ဓိစင် သင်္ချာ သဘောတရားများသည် လက်တွေ့ အသုံးဝင်သည်။ မဝင်သည်ကို ဂရု စိုက်ဟူသော အချက်ကို စောဒက တက်လိုသည့်ဟန်ဖြင့် ပြန်လည်ဖော် ပြလိုက်သည်။ ဆရာကိုဘတုတ်က ဒေါက်တာ ဆားကားကို ထောက်ခံ ချီးမြှောက်ရင်း...

“လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်တစ်ရာလောက်တုန်းက သင်္ချာပညာရှင် တစ် ဦးဇာ သင်္ချာပရမတ် သဘောတရားတစ်ခုကို တီထွင်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီသဘောတရားကို ဘယ်သူမှ လက်တွေ့အသုံးဝင်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ကြ ဘူး။ အိုင်းစတိုင်းက အဲဒီသဘောတရားကို လက်တွေ့အသုံးဝင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သုဒ္ဓိစင် သင်္ချာဗေဒမှာ လက်တွေ့အသုံးဝင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး မတွေးတော မကြံဆဘဲ မနေအပ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှား ပါတယ်...”

မှန်ပေသည်။ လူ့အတွေးအခေါ်သည် တစ်ထွာပြတစ်လံမြင် တတ်ပေသည်။ ရှေ့ကပြေးနေတတ်ပေသည်။ လောကဓာတ် တစ်ခုလုံး သည် အဏုမြူများဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသည်ဟူသော အဏုမြူနှင့် ပတ်သက်သည့် အခြေခံသဘောတရားသည် ရှေးခေတ် ဂရိတ်ပြည်၌ ပေါ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တွေ့မျက် တွေ့ မဖြစ်ခဲ့။ ခုခေတ်ကျမှ လက်တွေ့မျက်တွေ့ ဖြစ်ပေတော့သည်။ ခုခေတ်ကျမှ လက်တွေ့မျက်တွေ့ ဖြစ်လာရုံမက အဏုမြူနှင့် ပတ်သက် သော သဘောတရားတို့သည် ပိုမိုတိကျ မှန်ကန်လာပေတော့သည်။ ပိုမိုနက်နဲလာပေတော့သည်။ ပြီးပြည့်စုံလာပေတော့သည်။ သို့ရာတွင် အဏုမြူ၏ အခြေခံသဘောကို ကြိုတင်တွေးတောမိခဲ့ကြသော ဂရိတ် ပညာရှင်တို့သည် သူတို့ခေတ်က လက်တွေ့မျက်တွေ့ဖြစ်သော လောက

ဓာတ် သဘာဝများတွင် မဆင်ခြင်မသုံးသပ်ဘဲ လက်တွေ့စမ်းသပ်ခြင်း မရှိဘဲ အဏုမြူနှင့်ပတ်သက်သော အခြေခံသဘာဝတရားကို တွေးတောမိ လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့အတူ သင်္ချာဗေဒအတွေးအခေါ် ပရမတ် သဘောများသည် မျက်တွေ့လက်တွေ့ဖြစ်သော အရာဝတ္ထုတို့၏ ရွေ့ လျားပုံ၊ နေရာယူပုံ စသည်များကို အခြေမခံဘဲ မပေါ်ပေါက်နိုင်ပေ။ လက်တွေ့မျက်တွေ့မှ အတွေးအခေါ် ဖြစ်ပွားပြီး အတွေးအခေါ်က ကျော် တက်သွားသည်။ တစ်ဖန် ကျော်တက်သွားသော အတွေးအခေါ်အား လက်တွေ့မျက်တွေ့က အမိလိုက်ပြန်သည်။

ကျွန်တော်က သို့ကလို စဉ်းစားခန်းဝင်နေစဉ် ဆရာကိုဘတုတ်က ဥပစာတန်း၊ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတန်း၊ ဘွဲ့လွန်တန်းများ၌ သင်ကြားပို့ချနေသော သင်္ချာဘာသာရပ်များ အကြောင်းကို ရှင်းပြနေလေသည်။ ထံရီဂိုနောမက် ထရီ၊ ကိုအော်ဒီနိုတ်၊ ဂျီဩမေထရီ၊ ကဲကုလသင်္ချာ...

“အိုင်းစတိုင်းရဲ့ (Law of Relativity) ဆိုတာ ဘာလဲ ကို ဘတုတ်ရဲ့” ဟု ကျွန်တော်က ဖောက်မေးလိုက်လေသည်။

“အင်မတန် ခက်ခဲနက်နဲပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တောင် အပြည့် အစုံ နားမလည်ပါဘူး” ဟု အစချီပြီး တတ်နိုင်သမျှ ဆရာဦးဘတုတ်က ရှင်းပြသည်။ သဘောချည်း ရှင်းရန်ခက်သဖြင့် ဥပမာများဆောင်သည်။ လန်ဒန်နှင့် နယူးယောက်တွင် ကိစ္စတစ်ရပ်သည် တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ် သည်ဟု ဆိုကြပါစို့။ တကယ်ပင် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖြစ်နိုင်ပါ သလော၊ ကမ္ဘာလုံးကြီး ကိုယ်၌က ချာလပတ်လည်နေခြင်း၊ နေကိုလှည့် ပတ်နေခြင်း ရှိပေရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခု၊ ကိစ္စတစ်ခုခုသည် တစ်ပြိုင် နက် အတိအကျ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် တစ်ပြိုင်နက်ဟူသော အဖြစ် သည် အတိအကျအမှန်၊ လုံးဝဥသည့် အမှန်မဟုတ်နိုင်ချေ။ အမှန်ကြီး၊ အမှန်ကလေးသာ ဖြစ်နိုင်သည်။ နေမင်း၏ ရောင်ခြည်သည် ကမ္ဘာသို့

ဤ၍ဤမျှ ကာလအတွင်း ရောက်သည်ဆိုပါစို့၊ ထိုကာလကို တွက်ချက် တိုင်းထွာရာ၌ လုံးဝဥသံ့အမှန်ကို မရနိုင်ချေ။ အကြောင်းသော်ကား နေရောင်ခြည်သည် ကမ္ဘာသို့ ပြေးသွားလာစဉ် အတောအတွင်း၌ပင် နေကလည်း ရွေ့လျားနေသည်။ ကမ္ဘာကလည်း ရွေ့လျားနေသည်။ ရုပ်တန်နေသော အရာတစ်ခုမှ အခြားရုပ်တန်နေသော အရာတစ်ခုသို့ သွားရသည် မဟုတ်ချေ။ အိုင်းစတိုင်း၏ သင်္ချာနည်းသစ်များသည် ဤသို့သော လုံးဝဥသံ့ အမှန်မရှိနိုင်သည့်သဘော၊ အမှန်ကြီး၊ အမှန် ကလေးသာ ရှိနိုင်သည့် သဘောကို အသိအမှတ်ပြုပြီး တွက်ချက်သည့် နည်းများ ဖြစ်လေသည်။ ဤကမ္ဘာ ဤစကြဝဠာ၌ အဏုမြူလုံးကလေး မှသည် နေမင်းကြီးအထိသော အားလုံးသော အရာဝတ္ထုတို့သည် မရပ် မနား ရွေ့လျားနေသည်ဟူသော သဘောကို အမြဲတမ်း ထည့်တွက်သည့် သင်္ချာနည်းဖြစ်သဖြင့် သဘာဝကျလှပေသည်။ လက်တွေ့ သဘာဝ လောကနှင့် ညီညွတ်လှသော သဘောတရားတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။ လွန် ခဲ့သော အနှစ် ၂၀၀ ကျော် နယူတန်တို့ခေတ်ကမူ အရာဝတ္ထု တစ်ခုခုကို မရွေ့မလျား ရပ်တန့် နေဟန်ထား၍ တွက်ချက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အိုင်းစတိုင်း၏ နည်းများလောက် လက်တွေ့ သဘာဝလောကနှင့် မညီ ညွတ်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကျွန်တော် နားလည်သလောက် ဤမျှသာတည်း။

ကိုဘတုတ်သည် ပိုမိုမြင့်မားသော သင်္ချာ၏ ခက်ခဲပုံကို အမေရိ ကန်မှာ သူ့ကိုယ်တွေ့များနှင့်ယှဉ်ပြီး ပြောပြနေလေ့ရှိသည်။ သင်္ချာဗေဒ မှာ ကျယ်ဝန်းလှသဖြင့် အားလုံးသော အပိုင်းကဏ္ဍများကို လိုက်စားရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ပြောပြသည်။ အချို့ အပိုင်းကဏ္ဍကိုသာ လေ့လာ လိုက်စားနိုင်သည်။ ဗဟုသုတ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲ တစ်ခုတွင် သင်္ချာဗေဒနှင့် ပတ်သက်သော စစ်တမ်းအစောင် ၅၀ ဖတ်သည် ဆိုပါတော့၊ ၁၂ စောင်

လောက် နားလည်သော ပရော်ဖက်ဆာပင် ရှားမည် ဆိုလေသည်။

ထို့နောက် ဆရာကိုဘတုတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် သင်္ချာသင်ကြားပို့ချရေး အခြေအနေများကို ဆွေးနွေးကြလေသည်။

“ခုခေတ်မှာ ကောလိပ်ကျောင်း မရောက်ခင်ကတည်းက သင်္ချာအခြေခံ ညံ့ကြရတဲ့အထဲမှာ အကြောင်းတစ်ခု ကျွန်တော်မြင်တယ်။ သင်္ချာဆရာတွေဟာ စိတ်တွက်ပုစ္ဆာ မမေးကြတော့ဘူးဗျ။ ဒီတော့ ကျောင်းသားတွေဟာ ရေးချပြီး အဆင့်ဆင့်တွက်ရမှပဲ တွက်တတ်တော့တယ်။ စိတ်တွက်သန်မှ သင်္ချာမှာ ထူးချွန်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆတယ်။ ကောလိပ်ကျောင်း မရောက်ခင်က အခြေခံညံ့ခဲ့တဲ့အထဲမှာ ပိုဆိုးတာက ကောလိပ်ကျောင်းမှာ ဆရာနည်းတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်တယ်ဗျ။ အတန်းတစ်တန်းမှာ ကျောင်းသား ၁၅၀-၂၀၀ ရှိနေတော့ ဘယ်မှာ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ သင်နိုင်တော့မှာလည်း ဟောပြောချက်ကို လူတိုင်းကြားအောင်တောင် မနည်းလုပ်ယူရတာပဲ။ ကျောင်းသား ကျောင်းဆရာ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးတယ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူးဗျ...”

“မြန်မာလို သင်ကြားဖို့ကိစ္စရော ဆရာရှိပါ့မလား။”

“အဲဒါလည်း အခက်ပဲ။ မြန်မာလို သင်ဖို့ဆိုရင် နည်းပြဆရာကျူတာ မပါဘဲနဲ့ ကထိက၊ လက်ထောက်ကထိက ဆရာတွေချည်းပဲ ၂၀ ထက် မနည်းလို့မယ်။ ခုမြန်မာလိုပြနိုင်တဲ့ ကထိက၊ လက်ထောက်ကထိကပေါင်း ၅ ယောက်ပဲရှိတယ်...”

(၃)

ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်တွင် သင်္ချာဗေဒကို မြန်မာလို သင်ကြားပို့ချရေး၊ သင်္ချာဗေဒ ကျောင်းသုံးစာအုပ်များ ဘာသာပြန်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပရော်ဖက်ဆာ ဦးအောင်လှနှင့်လည်းကောင်း၊ ဆရာကာ၊

ဆရာဦးဘိုးသုံတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ဆရာကိုဘတုတ်နှင့်လည်းကောင်း ဆွေးနွေးခဲ့လေသည်။ ပါမောက္ခ ဦးအောင်လှကား စိတ်အားမထက်သန် လှချေ။ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကို ဖော်ပြပြီးနောက်...

“ဆရာ မျိုးချစ်စိတ် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကိုသိန်းဖေ သိပြီး သားပါပဲ။ ခုပြောနေတာ မျိုးချစ်စိတ် မရှိလို့၊ ကိုယ့်မြန်မာဘာသာကို မမြတ်နိုးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ လက်တွေ့ အခက်အခဲတွေကြောင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် သင်ကြားရေးကို လက်လွှတ်လို့ မရသေးဘူး။ တစ်နေ့က သတင်းစာထဲမှာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ မဒရပ်စ် တက္ကသိုလ် ဆင်ဒီကိတ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် သင်ကြားပို့ချခြင်းကို အနှစ်နှစ်ဆယ် ဆက်ထားပါဦး ဆိုတာလေ...”

ဆရာကြီး အစိုးရိမ်ဆုံးသော အချက်ကား မြန်မာဘာသာဖြင့် သင်ထားလျှင် နိုင်ငံခြားသွားပြီး စာသင်ဖို့ ခက်မည့်အကြောင်း ဖြစ်လေ သည်။

“ရှေ့ကို နိုင်ငံခြားမှာ ပညာဘယ်လို လုပ်ယူကြမည်လဲ...၊ ခုပဲ အောက်စ်ဖို့နှင့် ကိန်းဘရစ်ချ် တက္ကသိုလ်တွေက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အမ်အေ-အမ်အက်စ်စီ သို့မဟုတ် ပထမတန်း ဂုဏ်ထူးသမားမှသာ လက်ခံတော့မယ်လို့ ကန့်သတ်လိုက်ပြီ...”

ဆရာကာမှာ မြန်မာဘာသာနှင့် သင်ကြားပို့ချရေးကို လိုလား သည်။ စစ်မဖြစ်မီကပင် မြန်မာဘာသာနှင့် သင်ကြားပို့ချရေး စုံစမ်းရေး ကော်မတီတစ်ခု ဖွဲ့ဖူးကြောင်း၊ ထိုကော်မတီတွင် သူက အစီရင်ခံစာတစ်ခု ပေးဖူးကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“အဲဒီထဲမှာ အကြံပေးချက်တစ်ခု ပါတယ်၊ သင်္ချာမေးခွန်း စာရွက် တိုင်းမှာ ဘာသာပြန် အရည်အချင်း စမ်းသပ်တဲ့ ဘာသာပြန် ပုစ္ဆာတစ်ခု ပါရမယ်...”

ဆရာဦးဖိုးသုံးကား ဤကိစ္စတွင် များစွာ စိတ်အားထက်သန်ပေ
သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း သင်္ချာဗေဒ မြန်မာပြန်ဆိုရေးကို ဆောင်ရွက်
လျက် ရှိပေသည်။ ဥပစာတန်းအတွက် ပြီးတော့မည်ဟု ဆိုလေသည်။
ဆရာကိုဘတုပ်လည်း မြန်မာဘာသာနှင့် သင်ကြားရေးကို လှိုက်လှိုက်လှဲ
လှဲ ထောက်ခံသူ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားသူငယ်များအား ကိုယ့်တိုင်းရင်း
သား ဘာသာစကားဖြင့် ပညာသင်ကြားပေးခြင်းသည် အကောင်းဆုံး
နည်းဖြစ်သည်ဟု အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သူဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် စဉ်းစား
တွေးခေါ်ခြင်းကို လေ့ကျင့်တတ်စ အရွယ်တွင် ကိုယ့်တိုင်းရင်းသား ဘာ
သာစကားဖြင့်သာ ပညာသင်ကြား ပေးအပ်ပေသည်။ သို့မဟုတ်ပါက
အတွေးအတောသည်ပင် နိုင်ငံခြားဆန်ပြီး တစ်ပြေးညီမရှိဘဲ ဖြစ်တတ်
သည်။ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်များကိုဖြစ်စေ၊ သိပ္ပံပညာရပ်များကိုဖြစ်စေ၊ မြန်မာ
ဘာသာနှင့် သင်ကြားပို့ချလျှင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ပို့ချခြင်းထက် ပို၍
ပိုင်နိုင်စေပေလိမ့်မည်။ ဤအချက်ကို ဘယ်ပညာရေး ပါရဂူမှ မငြင်းနိုင်
ချေ။ မြန်မာဘာသာဖြင့် ထိုပညာများကို ဖြန့်ဖြူးမှလည်း ကျယ်ဝန်း
များပြားသော မြန်မာလူထုကြားသို့ တစ်စတစ်စ ပျံ့နှံ့သွားပေမည်။
အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် သင်ကြားလျှင် ကျဉ်းမြောင်းနေပေလိမ့်မည်။
ထို့ကြောင့် လူထုအများအတွက် ကြည့်တတ်သူတိုင်းသည် တက္ကသိုလ်
ပညာရပ်များကို မြန်မာဘာသာဖြင့် သင်ကြားပို့ချခြင်းကို လုံးဝ ထောက်ခံ
ရပေလိမ့်မည်။ အခက်အခဲရှိလျှင် အခက်အခဲကြောင့် စိတ်အားမလျှော့ဘဲ
ခွဲနဲ့နှင့် ကြိုးစား ဖယ်ရှားပစ်ရပေလိမ့်မည်။

နိုင်ငံခြားသို့ ပညာသွားသင်ဖို့လိုသော ကျောင်းသားတို့ အကျိုးငှာ
မြန်မာဘာသာဖြင့် သင်ကြားပို့ချခြင်းကို မပြုလုပ်ထိုက်ဟု ဆိုချေသော်
လူနည်းစု အကျိုးအတွက် လူအများစု အကျိုးကို စွန့်လွှတ်ရာ ရောက်ပေ

လိမ့်မည်။ ထိုလူနည်းစုအတွက် သီးသန့်စီမံပေးရုံသာ ရှိလေသည်။ ဥပမာ အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန် နိုင်ငံများသို့ သွားမည့် ပညာတော်သင် ကျောင်းသားများ စနစ်တင်ကြိုပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာတွင် အထူးလေ့လာ နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးသင့်သည်။ နောက်တွင် အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန်နိုင်ငံ တို့သို့ သာမက ရုရှား-တရုတ်-ဂျာမနီ စသောနိုင်ငံ တို့သို့လည်း သွား ရောက် သင်ကြားကြရဦးမည်ဖြစ်ရာ မိမိတို့သွားရောက်မည့် နိုင်ငံအတွက် ဘာသာစကားကို တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ကြိုတင်လေ့လာထားရုံနှင့် ကိစ္စပြီးနိုင် ပေသည်။

ကျောင်းများတွင် ဘာသာရပ်များကို မြန်မာဘာသာဖြင့် သင်ကြား ပို့ချရေးနှင့် စကားအလျဉ်းသင့်သဖြင့် ငါးတန်းမှစ၍ အင်္ဂလိပ်စာ သင် ပေးခြင်းကို ဆွေးနွေးလိုပေသည်။ အင်္ဂလိပ်စာညံ့ခြင်းကို ငါးတန်းမှ စသင်ခြင်းကြောင့် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘာသာရပ်များကို မြန်မာလို သင်ယူခြင်းကြောင့် ဟူ၍လည်းကောင်း ပြောဆိုတတ်ကြလေသည်။ အချို့ က အင်္ဂလိပ်စာကို သူငယ်တန်းမှ စသင်ရမည်ဟုလည်းကောင်း၊ အချို့ က တတိယတန်းမှ စရမည်ဟုလည်းကောင်း ပြောဆိုနေကြသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ငါးတန်းမှ အင်္ဂလိပ်စာ စသင်ခြင်းကို လုံးဝထောက်ခံ လိုပေသည်။ ငါးတန်းသားအရွယ်ထိသော ကလေးသူငယ်ကို သူတိုင်း ရင်းသား ဘာသာစကားဖြင့် အတွေးအခေါ် ဖွံ့ဖြိုးစေခြင်း၊ ဉာဏ်ရင့် သန်စေခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ နိုင်ငံခြားဘာသာစကား လေ့လာရန် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မပေးအပ်ချေ။ အတွေးအခေါ်ကိုလည်း ဘာ သာခြားဖြင့် တွေးခေါ်ခြင်း မရှိစေအပ်ပေ။ ငါးတန်းရောက်သော အရွယ် တွင်သာ အင်္ဂလိပ်စာ စသော နိုင်ငံခြားဘာသာစကား အရပ်ရပ်ကို သင် ယူလေ့လာစေသင့်သည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် လက်ရှိ အင်္ဂလိပ်စာသင်နည်း၊ ပို့ချနည်းကို လုံးဝ ပြောင်းလဲပစ်ရလိမ့်မည်။ လက်ရှိနည်းကား အင်္ဂလိပ်

လူမျိုးဆရာက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ကျောင်းသားအား သင်ကြားနည်း လုံးလုံး ဖြစ်သည့်အခါဖြစ်၍ ထိုနည်းနှင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဆရာက လူမျိုးခြား ကျောင်းသားအား သင်ကြားပေးသည့်နည်း ရောထွေးနေပေသည်။ ပုံသေ သတ်မှတ်ရမည့်နည်းမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဆရာက အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား စာပေကို လူမျိုးခြား ကျောင်းသားအား သင်ကြားပေးသည့် နည်းစစ်စစ် ဖြစ်ရပေမည်။ ဤကဲ့သို့ လုံးဝပြောင်းလဲ ပြုပြင်ပြီးသင်ကြားလျှင် တစ်နေ့ အင်္ဂလိပ်စာ တစ်နာရီ သင်ပေးကာမျှဖြင့် လေးနှစ်ငါးနှစ်အတွင်း မုချ အင်္ဂလိပ်စာကို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် ဖတ်နိုင်ပြီး မှန်ကန်အောင် ရေး သားနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

ဘာသာပြန်ပုံ ပြန်နည်းနှင့် ပတ်သက်၍ကား အထူးဆွေးနွေးဖို့ မလိုပါ။ အချို့ကို မြန်မာဘာသာစစ်စစ် သို့မဟုတ် ပါဠိဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြီး အချို့ကိုကား အသံတူ စာလုံးကွဲဖြင့် ပြောင်းလဲယူရုံသာ ရှိပေ သည်။ ဆရာ ဦးဖိုးသုံ ဘာသာပြန်ပုံ ကြည့်ပါဦး။

- ANGLE OF ELEVATION - မြင့်ထောင့်
- ANGLE OF DEPRESSION - နိမ့်ထောင့်
- PLANE - ပြင်ညီ
- TANGENT - တင်ဂျင့် (သို့မဟုတ်)
- TAN - တင်
- DIMENTION - ဒိုင်မင်းရှင်း
- 2 DIMENTION - 2 D - ခွဲဒိုင်
- 3 DIMENTION - 3 D - တြိဒိုင်

ဤနည်းအားဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုသွားလျှင် မအောင်မြင်စရာမရှိ ပေ။ အစတွင် ချို့ယွင်းချက်များ ရှိဦးမည် ဖြစ်သော်လည်း နောက်တွင် လက်တွေ့အတွေ့အကြုံဖြင့် ဉာဏ်သစ်များ ပေါ်ပေါက်လာကာ ပြုပြင်

အချောကိုင်သွားနိုင်ကြလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအခါ တက္ကသိုလ်တွင်
 ရွာနတိုင်း၌ ဘာသာပြန်ဆို လုပ်ငန်းများကို စနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်
 မှာ ကောင်းမြတ်သော အလားအလာ ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၂) ရူပဗေဒ

လွန်ခဲ့သောနှစ်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် သိပ္ပံပညာပြပွဲ ကျင်းပစဉ် တိုးမပေါက်အောင် လူစည်ကားပြီး အမေးအမြန်း အထူးဆုံးဌာနမှာ ရူပဗေဒဌာန ဖြစ်လေသည်။

ပြည်သူလူထုသည် အဘယ့်ကြောင့် ရူပဗေဒဌာနတွင် ဤမျှ စိတ်ပါဝင်စားကြသနည်း။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပင်မအဆောက်အဦကြီး၏ အရှေ့မြောက်တောင်ပံ သုံးထပ်စလုံးကား ရူပဗေဒ၏ တည်ရာဌာနဖြစ်သည်။ ယနေ့အဖို့ ထိုသုံးထပ်စလုံးရှိ ခန်းမကြီး ခန်းမ ခန်းငယ်များမှာ ရူပဗေဒအတွက် မဆံ့တော့သဖြင့် သုံးထပ်ရှိသော အဆောင်စွယ်များကို တည်ဆောက်ထားရပေသည်။ ဒုတိယနှစ် ဥပစာ ကျောင်းသားများ ရူပဗေဒ လက်တွေ့သင်ခန်းစာများ ယူနိုင်ရန် ဌာနစိတ် ၁၂ ခုခွဲထားရသည်။ သတင်းတစ်ပတ်လျှင် ဌာနစိတ် တစ်ခုသည် လက်တွေ့သင်ခန်းစာ ၆ ကြိမ် ပေးရပြီး တစ်ကြိမ်လျှင် ကျောင်းသား ၂၀ တက်ရလေသည်။

အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှများပြားသော ကျောင်းသားတို့သည် ရူပဗေဒကို လေ့လာနေကြသနည်း။

အဖြေမှာ ခေတ်၏အလိုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ယနေ့ကမ္ဘာ၏ခေတ်ကို လေယာဉ်ပျံခေတ်ဟုလည်းကောင်း၊ အဏုမြူခေတ်ဟုလည်းကောင်း ခေါ်နေကြသည်။ ဤခေတ်တွင် လျှပ်စစ်အင်အားသည် လူတို့၏ အခြေခံအင်အား ဖြစ်နေသည်။ ဧရာမစက်ရုံကြီးများ ဆောက်ခြင်း၊ “ဟိန်း” နေသော တံတားကြီးများ ကူးခြင်း၊ ကြီးစွာသော တိုက်ကြီးများ တည်ခြင်း စသော အင်ဂျင်နီယာရင်း အတတ်ပညာသည် ဤခေတ်၏ အောင်လံဖြစ်သည်။ ရေဒီယိုသည် ဤခေတ်၏ ကျိုးနွံလှသော အစေအပါး ဖြစ်နေသည်။ လွတ်လပ်သော မြန်မာပြည်သည် ခေတ်မီအောက်ကျနေသော ဘဝကို စွန့်လွှတ်၍ ခေတ်မီတိုးတက်နေအောင် ကြိုးပမ်းနေသည်။ ခေတ်မီတိုးတက်အောင် ကြိုးပမ်းရာ၌ ရူပဗေဒနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရလေတော့သည်။

လေယာဉ်ပျံသည်လည်းကောင်း၊ အဏုမြူသည်လည်းကောင်း၊ လျှပ်စစ်သည်လည်းကောင်း၊ အင်ဂျင်နီယာရင်းသည်လည်းကောင်း၊ ရေဒီယိုသည်လည်းကောင်း၊ ရူပဗေဒကို အခြေခံရသည်ဖြစ်ရာ ခေတ်မီအောင် ကြိုးစားနေသော မြန်မာပြည်သည် ရူပဗေဒနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရတော့သည်မှာ သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပြည်သူလူထုသည် ရူပဗေဒတွင် စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ ကျောင်းသားအများသည် ရူပဗေဒကို လေ့လာခြင်းမှာ မြန်မာများသည် ခေတ်မီအောင် ကြိုးစားနေပြီဖြစ်ကြောင်း သာဓကဆောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရူပဗေဒဆိုတာဘာလဲ...

ရူပဗေဒဌာနမှာ ဘာတွေသင်ကြားနေကြသလဲ...

အဘယ့်ကြောင့် ရူပဗေဒသည် လျှပ်စစ်၊ လေယာဉ်ပျံ၊ ရေဒီယိုနှင့်

အဏုမြူခေတ်ကို ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ပါသလဲ။

ကျွန်တော်သည် သင်္ချာဗေဒ အကြောင်းကို ရေးစဉ်က သင်္ချာဗေဒ မှသည် ရူပဗေဒသို့ ဆက်သွားကြောင်း ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

လောကကြီးထဲတွင် သက်ရှိသက်မဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုမှန်သမျှ မရပ်မနား လှုပ်ရှားနေသည်။ အာကာသ (ဝါ) နေရာလွတ်ကြီးတွင် နေရာယူရ သည်။ လူသည် လောကတွင် လူရယ်လို့ ဖြစ်လာလျှင် အရာဝတ္ထုတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို ရေတွက်ရသည်။ အာကာသ (ဝါ) နေရာလွတ်ကြီးတွင် နေရာယူပုံ၊ ပုံသဏ္ဍာန်၊ ထုထည်၊ အကွာအဝေး စသည်တို့ကို တွက်ချက် တိုင်းထွာရသည်။ သို့ဖြင့် သင်္ချာဗေဒ ပေါ်လာရပေသည်။ သင်္ချာဗေဒ တည်းဟူသော လက်နက်ကိရိယာဖြင့် မိမိအနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာဝတ္ထုတို့ကို လေ့လာရုံဖြင့် အားမရတော့ဘဲ စကြဝဠာရှိ ဂြိုဟ်၊ ကြယ်တာရာ၊ နက္ခတ်များကို လေ့လာလေတော့သည်။ သူတို့ နေရာယူ ကြပုံ၊ သူတို့ ရွေ့လျားသွားလာပုံ စသည်တို့ကို တွက်ချက်ကြလေသည်။ သို့ဖြင့် နက္ခတ္တဗေဒ ပေါ်လာလေသည်။ ကြယ်တာရာများ အပါအဝင် ဖြစ်သော အရာဝတ္ထုတို့၏ ရွေ့လျားပုံကို လေ့လာဆင်ခြင်ကြရင်း ရွေ့ လျားမှု၏ နိယာမများကို စဉ်းစားမိကြလေသည်။ ရွေ့လျားမှု နိယာမ သိပ္ပံပညာဖြစ်သောမက္ကင်းနစ် ပေါ်လာလေသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် နေ ရောင်၊ ကြယ်ရောင်၊ လရောင် ရွေ့လျားပုံ၊ သွားလာပုံ စသည်တို့ကို လေ့လာမိလေသည်။ လေ၏ ရွေ့လျားသွားလာပုံကို ကြံဆမိသည်။ အပူရှိန်၏ သဘောကို ဆင်ခြင်မိသည်။ အလွန်တရာ သေးငယ်သော မြူလုံးကလေးတို့၏ စုစည်းပုံ၊ ကွဲပြားကြေပျက်ပုံ စသည်များကို စုံစမ်း မိလေသည်။ အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် ရူပ (ဝါ) ရုပ်ဝတ္ထုတို့၏ သဘော သကန်၊ ရူပ၏ အနှစ်သာရ၊ ရူပ၏ အရည်အသွေး၊ ရူပ၏ လက္ခဏာ ပစ္စည်း စသည်များကို လေ့လာမိလေတော့သည်။ သို့ဖြင့် ရူပဗေဒ

(Physics) ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ဤသို့လျှင် သိပ္ပံပညာ၏ ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှု သမိုင်းကို သင်္ချာ ဗေဒ၊ နက္ခတ္တဗေဒ၊ ရူပဗေဒ စသည်ဖြင့် လှေကားဆင့်များသဖွယ် ဖော် ပြတတ်ကြပေသည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ရူပဗေဒ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ တစ်နည်းရှိသေး၏။ နက္ခတ္တဗေဒကို လေ့လာရင်းမှ ရူပဗေဒသို့ ရောက်သွားခြင်းနှင့် မတူသော နည်းဖြစ်၏။ လူနှင့်နီးစပ်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာရာမှ ရူပဗေဒ သို့ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

သိပ္ပံပညာပြပွဲတုန်းက ရူပဗေဒဌာနတွင် ကြောင်သားမွေးနှင့် ယင်း တိုက်သား တုတ်တစ်ချောင်း ယှဉ်ချထားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ လူ သည် ကြောင်နှင့်ရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။ လူ့ဆောင်မှာ ဘုရင်တွေ သခင်တွေ မပေါ်ခင်ခေတ်လောက်ကပင် ရင်းနှီးမှု စခဲ့ဟန်တူသည်။ ထိုသို့ ဩမြင့်သော ကာလအတွင်း ကြောင်သားမွေးကို တုတ်နှင့်ပွတ် တိုက်ရာမှ လျှပ်စစ်အလင်းရောင် တောက်လာသည်ကို အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ဖူးခဲ့ပေလိမ့်မည်။ နောက်တော့ နက်နဲစွာ ဆင်ခြင်ကြည့်ပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ ဆင်ခြင်စဉ်းစားရာမှ လျှပ်စစ်အား၏ သဘောသရုပ် အကြမ်း များကို တွေ့ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

လူတို့သည် လေးသောအရာများကို ကုတ်နှင့်ကော်၍ မ၊လေ့ရှိ သည်။ လူအားစိုက်ရခြင်း သက်သာအောင် မောင်းဆင်၍ ရေခပ်သည်။ စက်သီးကြိုးဖြင့် ဝန်လေးကို လွယ်ကူစွာ မ၊ယူသည်။ စက်သီးတစ်လုံး မက နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးထပ်၍ တပ်ဆင်ပြီး ဆွဲယူသောအခါ ပိုပေါ့သွား သည်။

အထက်ပါကိစ္စများမှာ နေ့စဉ်တွေ့နေကျ ကိစ္စများဖြစ်သည်။ ထိုနေ့စဉ်ကိစ္စများမှ တစ်ဆင့်တက်၍ စဉ်းစားသောအခါ များစွာအရေး

ကြီးသော သဘောတရားများကို တွေ့ကြလေသည်။ လူ၏ ခွန်အားရိုးရိုး ဖြင့် မ၍မရသော ဝန်လေးသည် အဘယ်ကြောင့် ကုတ်ဖြင့်ကော်၍ ကြွထလာသနည်း။ မောင်းဆင်၍ ရေခပ်သောအခါ အလေးသည် ဘယ် သို့ရောက်သွားသနည်း။ စက်သီးဖြင့် ဝန်လေးကို မ၊သောအခါ ဘာကြောင့်ပေါ့သွားသနည်း။ စောက်မြင့်သော နေရာသို့ သစ်တုံးကြီးကို တွန်းတင်ရခြင်းထက် ပြေသော၊ ပြင်ညီသော အစောင်း (ပြင်ညီစောင်း) တစ်လျှောက် တွန်းတင်ရခြင်းသည် ဘာကြောင့် ပိုလွယ်ကူရသနည်း။ ဤသို့ ဆင်ခြင်တွေးတောရင်း အရေးကြီးသော ရူပဗေဒ သဘောများကို တွေ့ရှိကြလေသည်။ သို့ဖြင့် မြေဆွဲအား၏ သတ္တိကို တွေ့ရှိခဲ့ကြရသည်။ လက်တွေ့မှ သဘောတရား ထုတ်ယူခြင်းပေတည်း။

သိပ္ပံပြပွဲတုန်းက ထိုအချင်းအရာများကို ကိရိယာပစ္စည်း အစုံ အလင်နှင့် ခုံတင်၍ ပြထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ရိုးနေသော ကိစ္စထဲမှာ အဆန်းကိုလည်းကောင်း၊ အဟောင်းထဲမှ အသစ် ကိုလည်းကောင်း။ “မသိသူကျော်သွား သိသူဖော်စား” ဆိုသလို တွေ့မြင် နေရပေရာ လွန်စွာပင် ပီတိဖြစ်မိလေသည်။ ရူပဗေဒတွင် ပိုမို၍ စိတ်ဝင် စားသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် မကြာသေးမီက တက္ကသိုလ် ရူပဗေဒဌာနသို့ ထပ်မံ သွားရောက် ကြည့်ရှုခဲ့လေသည်။ သင်ကြားပုံ အဆင့်အတန်းနှင့် ပတ် သက်၍ကား ကျွန်တော့်မှာ နိမ့်သည်မြင့်သည် စသည်ဖြင့် ပြောဆိုနိုင်ရန် အရည်အချင်းမရှိပါ။ သို့ရာတွင် ပစ္စည်းကိရိယာ စုံလင်သောဌာန၊ နိုး ကြားတက်ကြွသော ဆရာဆရာမများဖြင့် ပြည့်နေသောဌာနနှင့် အထား အသို အပြင်အဆင် သပ်ရပ်သော ဌာနဖြစ်ကြောင်းကိုကား အခိုင်အမာ ပြောနိုင်ပါသည်။

အကြီးအကဲဖြစ်သူ ပါမောက္ခ မောင်မောင်ခမှာ မြို့မကျောင်းသား

ဟောင်း တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယနေ့ မြို့မကျောင်းသားဟောင်းများ ခေတ်ကောင်းနေချိန်တွင် ဒေါက်တာမောင်မောင်ခ ပါမောက္ခဖြစ်ခြင်းမှာ ထန်းသီးကြော့ခိုက် ကျီးနင်းခိုက်သာ ဖြစ်ပေသည်။ အခြား မြို့မ ကျောင်းသားများ ခေတ်ကောင်းဦးတော့ ဆရာမောင်မောင်ခကား သူ့အရည်အချင်းနှင့်သူ ပါမောက္ခ ဖြစ်ရမည်မှာ မလွဲတမ်းဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ သူသည် စစ်ကြီးမတိုင်မီ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်နေစဉ်တုန်းကလည်း ထူးချွန်ခဲ့သည်။ ဘီလပ်ပညာတော်သင် အဖြစ်နှင့်လည်း ထူးချွန်ခဲ့သည်။ ပညာတွင် ထူးချွန်ရုံသာမက ဆရာအလုပ်မှာလည်း ဝါသနာပါသည်။ “မင်း” မလုပ်ချင်သောကြောင့် တက္ကသိုလ်မှာ မြဲနေခဲ့ပါသည်။ ဤအချက်မှာ ပါမောက္ခတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် အလွန်အရေးကြီးသော အချက်ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာမောင်မောင်ခသည် အလွန်သဘောကောင်းသော ဆရာဖြစ်သည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။ မောင်မောင်ခကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကျောင်းသားတွေ ကြားမှခွဲပြီး ဆရာကြီးဟုထင်ရန် ခဲယဉ်းသည်။ ကိုယ်ထည် အလုံးအဖန်ကလည်း ငယ်သည်။ မျက်နှာကလည်း နုပျိုရွှင်ပြုံးနေသည်။

ကျွန်တော်သည် မောင်မောင်ခအား သူ့အိမ်ဧည့်ခန်းမှာလည်းကောင်း၊ ကျောင်းပါမောက္ခအခန်းမှာလည်းကောင်း တွေ့ရသည်။ ပါမောက္ခအခန်း အပြင်နံရံတွင် ပန်းချီကားများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အနုပညာဆန်လှ၏။ သို့ရာတွင် ရူပဗေဒနှင့် မကင်းချေ။ ပန်းချီကားချပ်တစ်ချပ်မှာ ၉၆၅-၁၀၃၈ တွင် အသက်ထင်ရှားရှိခဲ့သော အာရပ်လူမျိုး သိပ္ပံပညာ ကဝိတစ်ဦးသည် ရေမျက်နှာပေါ်သို့ ကျဆင်းလာသော အလင်းရောင်သည် ရေထဲတွင် ယိုင်၍သွားသည်ကို ဂရုပြုလေ့လာပြီး အလင်းရောင်၏ သဘောတရား တစ်ခုကို တွေ့ရှိပုံဖြစ်သည်။

အခြား ပန်းချီကားချပ်မှာကား ရှေးဟောင်းကျသော မိုက္ကရိုစကုပ်

(မှန်ဘီလူး)ကို တီထွင်၍ အသုံးချသော ဂျာမန်သိပ္ပံပညာ ကဝိတစ်ဦး သည် ၁၆၇၅ တွင် ဘက်တီးရီးယား (ပိုးမွှား)ကို တွေ့ရပုံကို ရေးခြယ် ထားသည်။

တတိယ ပန်းချီကားမှာကား အခြားဂျာမန်သိပ္ပံပညာ ကဝိတစ်ဦး သည် အသက်ရှင်နေသော မျက်စိအတွင်းသားကို ကြည့်ရှုနိုင်သည့် အော့သယ်မိုစကုပ်ကို တီထွင်ပုံအား ရေးခြယ်ထားသည်။

စတုတ္ထ ပန်းချီကားချပ်မှာ ဂဲလီလီယိုသည် ၁၆၀၉ ခုနှစ်၌ စိန့်မတ် ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါ်တွင် မြို့ပေါ်မှ လူကြီးလူကောင်းများကို ဖိတ်လျက် သူတီထွင်ထားသော တယ်လီစကုပ်ကို ပြနေသော ပုံဖြစ်လေသည်။

ထိုပန်းချီကားကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သည် သိပ္ပံပညာရှင်တို့၏ စူးစမ်းသော မျက်စိရှင်ပုံကို ချီးကျူးနေမိသည်။ လူတိုင်းသည် နေ့စဉ်လို လို အလင်းရောင်ယိုင်သည့် သဘောကို မြင်ဖူးနေကြ၏။ ရေထဲမှာ စိုက်ထိုးလိုက်သော လှေတက်သည် ရေထဲတွင် ကောက်သွားသည် ထင်ရ ၏။ အလင်းရောင်ယိုင်ခြင်းက လှည့်စားလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ သော် သိပ္ပံပညာ ကဝိသည်သာလျှင် ထိုအခြင်းအရာကို သာမန်ကာလျှံ ကာ မထားဘဲ စူးစမ်းလေ့လာလေသည်။

အာရပ်သိပ္ပံပညာကဝိ၏ ပုံကိုကြည့်ရင်း ယနေ့ အာရပ်တို့သည် နိုင်ငံခြား နယ်ချဲ့သမားများ၏ ဩဇာအာဏာအောက်မှ လွတ်မြောက်ရန် ရုန်းကန်နေရသော ခေတ်မမီ အောက်ကျနောက်ကျ လူမျိုးများ ဖြစ်နေရ သော်လည်း အခြေခံအားဖြင့် ပညာဉာဏ် ရင့်သန်ပေသည်တကားဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

သိပ္ပံပညာသည် စိတ်အပြင်မှာရှိသော စိတ်ကိုမှီခိုမနေဘဲ။ သူ့ဘာ သာသူ တည်နေသော ရုပ်လောကကို လေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။ နား၊ မျက်စိ စသော ဒွါရငါးပေါက် အကြည်ဓာတ်တွင် ရိုက်ခတ်ထင်ဟပ်လာ

သော အာယမာဏပစ္စည်း ရူပဝတ္ထုတို့အကြောင်းကို လေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ လေ့လာရာတွင် ပကတိမျက်စိဖြင့် လေ့လာခြင်းထက် ပကတိမျက်စိတန်ခိုးထက် အဆများစွာကြီးသော မိုက္ကရိုစကုပ်၊ တယ်လီစကုပ် (မှန်ဘီလူးမှန်ပြောင်း) များဖြင့် လေ့လာခြင်းသည် မည်မျှ အကျိုးများလေသနည်း။ ပကတိမျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သောအရာကို မြင်နိုင်သည်။ ဝေးလှသောအရာသည် ပကတိမျက်စိအနီးသို့ အဆပေါင်းများစွာ ပြေးကပ်လာသည်။ သိပ္ပံပညာသည် မိုက်ကရိုစကုပ်၊ တယ်လီစကုပ် စသော လက်နက်ကိရိယာတွေ တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ တိုးတက်လာပေသည်။ ယနေ့သိပ္ပံပညာ၏ လက်နက်ကိရိယာတို့ကား ထူး ထူးခြားခြား တိုးတက်နေပေသည်။ အီလက်ထရွန်နစ်ပညာဖြင့် ပြုပြင်တီထွင်ထားသော နောက်ဆုံးပေါ် တယ်လီစကုပ်သည် ပကတိမျက်စိထက် အဆပေါင်း ၁၁,၀၀၀ တန်ခိုးကြီးမားလေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုသော် လူ့အမြင်သည် အဆတစ်သောင်း တိုးတက်သွားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ၁၆၀၉ ခုနှစ်တွင် ဂဲလီလီယို တီထွင်ခဲ့သော မှန်ပြောင်းကား ထိုသို့သော တိုးတက်မှု၏ အစဆုံးဖြစ်သော လှေကားထစ်ပေတည်း။

ကျွန်တော်သည် ပါမောက္ခ အခန်းပြင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားများကိုကြည့်ပြီး အထက်ပါအတိုင်း ဆင်ခြင်တွေးတောမိကာ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများအား လေးစားစွာ ကျေးဇူးတင်နေလေသည်။

ထို့နောက် လူရှင်းသွားပြီဖြစ်သော ဒေါက်တာမောင်မောင်ခ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်က မေးလိုသော မေးခွန်းများကိုမေးပြီး ဒေါက်တာခက ရူပဗေဒနှင့် ပတ်သက်ပြီး အခြေခံကျသည့် ယေဘုယျ သဘောများကို ရှင်းလင်းပြနေသည်။ သူ့ပြောပုံဆိုပုံမှာ ရှင်းပြီး လေအေးကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။

လောကတွင် မြင်မြင်သမျှ၊ ကြားကြားသမျှ ထိတွေ့ရသမျှသော အရာဝတ္ထုတို့သည် ခြပ်စင်အက်တမ် (အဏုမြူ) များဖြင့် ပေါင်းစပ်ထားသော ခြပ်ပေါင်းများသာ ဖြစ်သည်။ အရာဝတ္ထုများ အမျိုးအမည် ကွဲပြားခြားနားခြင်း (ဝါ) ခြပ်ပေါင်း အမျိုးအမည် ကွဲပြားခြားနားခြင်းမှာ ၎င်းတို့တွင်ပါဝင်သော အက်တမ်အချိုးအစား၊ အမျိုးအစား ကွဲပြားခြားနားခြင်းပေါ်မှာ တည်ပေသည်။ ဥပမာ ဟိုက်ဒရိုဂျင် အက်တမ်နှစ်လုံးနှင့် အောက်ဆီဂျင်တစ်လုံး ပေါင်းစပ်ထားသော ခြပ်ပေါင်းမှာ ရေပင်ဖြစ်သည်။ ဟိုက်ဒရိုဂျင် အက်တမ်နှစ်လုံးနှင့် အောက်စီဂျင် အက်တမ်နှစ်လုံး ပေါင်းစပ်သော အခါမှာမူကား ရေနှင့်လုံးဝ အမျိုးအစား ခြားနားသော ဟိုက်ဒရိုဂျင်ပါအောက်ဆိုက်ဟုခေါ်သော ခြပ်ပေါင်း (ဝါ) ရုပ်ဝတ္ထုတစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။

ခြပ်ပေါင်း (ဝါ) ရုပ်ဝတ္ထုတို့၏ အမျိုးအစား ကွဲပြားခြားနားခြင်းမှာ ၎င်းတို့တွင် ပေါင်းစပ်အပ်သော ခြပ်စင်အက်တမ် (အဏုမြူ) အမျိုးအစား၊ အရေအတွက် ကွဲပြားခြားနားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်မှာ ရှင်း၏။ ခြပ်စင်အက်တမ် (အဏုမြူ) တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး အဘယ့်ကြောင့် အမျိုးအစား မတူကြသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ဟိုက်ဒရိုဂျင်၊ အောက်ဆီဂျင်၊ ကာဗွန် စသည်ဖြင့် ခြပ်စင်အက်တမ်တွေ ခြားနားဖြစ်ပေါ် လာခဲ့သနည်း။ ဤပြဿနာကို ရူပဗေဒကသာ ဖြေဆိုနိုင်ပေသည်။ ရူပဗေဒက (အဏုမြူ) အက်တမ်ဖွဲ့စည်းပုံကိုပင် လေ့လာလေသည်။ မြင်မြင်သမျှ၊ ကြားကြားသမျှ၊ တွေ့ထိရသမျှသော ရုပ်ဝတ္ထုဟူသမျှကို ပိုင်းခြားကြည့်လျှင် ခြပ်စင်အက်တမ် အမျိုးမျိုးသည် အချိုးအဆ၊ အရေအတွက် အမျိုးမျိုးဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသကဲ့သို့ ခြပ်စင်အက်တမ် (အဏုမြူ) မှန်သမျှသည်လည်း နျူကလီးယားခေါ် အမြုတေ သို့မဟုတ် အမာခံနှင့် ၎င်းအား ဝိုင်းရစ်လှည့်ပတ်နေသော အီလက်ထရွန်ခေါ် လျှပ်

စစ်ဓာတ်မတို့နှင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ကြရပေသည်။ တစ်ဖန် နျူကလီးယားခေါ်သော အမြုတေတွင် ပရိုတွန် (လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖို) နှင့် နျူထရွန်ခေါ်သော (လျှပ်စစ်ဓာတ်မဲ့) တို့ဖြင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ အက်တမ်တစ်လုံးတွင် (လျှပ်စစ်ဓာတ်မ) အီလက်ထရွန် (လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖို) ပရိုတွန်နှင့် (လျှပ်စစ်ဓာတ်မဲ့) မည်၍မည်မျှ ပါကြသည်၊ မည်သည့်အမျိုးအစား ရှိသည်ဟူသော အချက်တွင်တည်၍ ခြပ်စင်များ အမျိုးအစား ခြားနားသွားပေသည်။ ဥပမာ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဟူသော အပေါ့ဆုံးခြပ်စင်တွင် အီလက်ထရွန် ၁ နှင့် ပရိုတွန် ၁ သာလျှင် ပါလေသည်။ အောက်ဆီဂျင်တွင် အမြုတေ၌ ပရိုတွန် ၈၊ နျူထရွန် ၈ နှင့် အမြုတေကို ရစ်ပတ်နေသော အီလက်ထရွန် ၈ ပေါင်းစပ်ထားသည်။ ရွှေဟူသော ခြပ်စင်တွင် အမြုတေ၌ ပရိုတွန် ၇၉၊ နျူထရွန် ၁၁၈ နှင့် အမြုတေကို ရစ်ပတ်နေသော အီလက်ထရွန် ၇၉ ပေါင်းစပ်တည်နေသည်။ ခဲဟူသောခြပ်စင်တွင် အမြုတေ၌ ပရိုတွန် ၈၂၊ နျူထရွန် ၁၂၅ နှင့် အမြုတေကို ရစ်ပတ်နေသော အီလက်ထရွန် ၈၂ ပေါင်းစပ်တည်နေသည်။ ယူရေနီယံခြပ်စင်တွင် အမြုတေ၌ ပရိုတွန် ၉၂၊ နျူထရွန် ၁၄၆ နှင့် အမြုတေကို ရစ်ပတ်နေသော အီလက်ထရွန် ၉၂ ပါဝင်ပေါင်းစပ် ဖွဲ့စည်းထားပေသည်။ ဤသို့အားဖြင့် လျှပ်စစ်ပရိုတွန်၊ အီလက်ထရွန်၊ နျူထရွန်တို့ ပေါင်းစပ်သည်။ အမျိုးအစား ပါဝင်သည်။ အရေအတွက် ကွဲပြားခြားနားခြင်းကိုလိုက်၍ ခြပ်စင်အမျိုးအစား ကွဲပြားခြားနားသွားရပေသည်။ ဆရာခ၊က ထိုအကြောင်းများကို ရှင်းလင်းပြနေစဉ် အကယ်တိ လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖို၊ ဓာတ်မနှင့် ဓာတ်မဲ့သည့် အမျိုးအစားသစ် အရေအတွက်သစ်ဖြင့် ပေါင်းစပ်စုစည်း ကြမည်ဆိုလျှင် ခြပ်စင်အက်တမ် အမျိုးအစားသစ်များ လောကမှာ ဖြစ်ပွားစရာ ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် တွေးတောနေမိသည်။

ရူပဗေဒသည် ရူပ၏ အတွင်းအနှစ်သာရ သဘောကို လေ့လာ
 ၏။ သို့ဖြင့် အက်တမ်ရူပဗေဒ (ATOMIC PHYSICS) ဘာသာ
 ရပ်ခွဲတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ရူပဗေဒသည် အက်တမ်(အဏုမြူ)၏ နျူကလီး
 ယား (အမြူတေ)ကို လေ့လာသောအခါ နျူကလီးယား ရူပဗေဒ (NUC-
 LEAR PHYSICS) ဟူ၍ ဘာသာရပ်ခွဲတစ်ခု ပေါ်လာပြန်၏။ ရူပ
 ဗေဒသည် အမြူတေကို ရစ်ပတ်နေသော အီလက်ထရွန်ခေါ်သော လျှပ်
 စစ်ဓာတ်မ အကြောင်းကို လေ့လာ၏။ လျှပ်စစ်ဓာတ်မကို ချုပ်ကိုင်သလို
 အသုံးချနိုင်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့ဖြင့် အီလက်ထရွန်နစ် (ELECTRON-
 ICS) ခေါ်သော ဘာသာရပ်ခွဲတစ်ခု ပေါ်လာပြန်၏။ ပညာကား မီးခိုး
 မဆုံး မိုးမဆုံးပေတည်း။

“နျူကလီးယား ရူပဗေဒနှင့် အီလက်ထရွန်နစ်ကို ဘယ်အတန်းမှာ
 သင်ပါသလဲဆရာ...”

“ဘီအက်စီဂုဏ်ထူးနှင့် အမ်အက်စီကျမှ သင်ပါတယ်...”

“အောက်တန်းတွေမှာတော့ ဘာကိုသင်သလဲဆရာ...”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဒြပ် (ဝါ) ရူပ၏ အခြေခံပစ္စည်း
 သတ္တိများအကြောင်း၊ စွမ်းအင် (အီနာဂျီ) အပူ၊ အလင်းရောင်၊ အသံနှင့်
 လျှပ်စစ်သံလိုက်ဓာတ်များ အကြောင်းသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ဒြပ် (ဝါ) ရုပ်သည် အရည်၊ အစိုင်အခဲနှင့် ဓာတ်ငွေ့သုံးမျိုးသော
 ပုံသဏ္ဍာန်ကိုဆောင်၍ တည်နေသည်။

ရူပဗေဒသည် အရည်သဏ္ဍာန်ဆောင်သော ရုပ်၏ အပြစ်အခွဲ
 အကျနှင့် မျက်နှာပြင်တင်းမာမှု စသည်များကို တိကျစွာ တိုင်းတာသည်။
 အစိုင်အခဲသဏ္ဍာန်နှင့် တည်နေသောရုပ်၏ ဆွဲငင်မှု၊ တွန်းကန်မှု၊ စုစည်း
 မှု၊ ဖြန့်ကြဲမှု စသည်များကို တိကျစွာတိုင်းတာရသည်။ ဓာတ်ငွေ့သဏ္ဍာန်
 ဖြင့် တည်နေသောရုပ်၏ အစွမ်းသတ္တိများကို တိကျစွာ လေ့လာရသည်။

ထို့အတူ အပူ၏ ရွေ့လျားပုံ၊ အလင်းရောင်၏ မြန်နှုန်း၊ အသံ၏ တုန်ကြိမ် စသည်များကို တိကျစွာ တိုင်းတာတွက်ချက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ရူပဗေဒကို တိကျစွာ တိုင်းတာရေး သိပ္ပံပညာဟုပင် ခေါ်ကြလေသည်။

အားလုံးသော ဒြပ် (ဝါ) ရုပ်ဝတ္ထုတို့သည် လှုပ်ရှားမှုအမြဲ ရှိနေသကဲ့သို့ စွမ်းအင် (ENERGY)လည်း အမြဲကိန်းအောင်းနေသည်။ ဒြပ်နှင့် စွမ်းအင် ခွဲခြားမရပေ။ ဒြပ်ဟူသမျှ အက်တမ်သို့ ခွဲဖြာစိတ်ပိုင်းရပြီး အက်တမ်ဟူသမျှမှာလည်း လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖို အမာခံကို လျှပ်စစ်ဓာတ်မက ရစ်ပတ်နေသော သဘောသာရှိပေရာ အထက်ပါအချက်မှာ သိသာလှပေသည်။ ထို့ပြင် ဤကမ္ဘာသို့ နေမင်းက ရောင်ခြည်များ အမြဲပေးလျက်ရှိသည်။ ထိုရောင်ခြည်များကို ရူပဗေဒကဝိတို့က ဆန်းစစ်ကြည့်သောအခါ ရောင်ခြည်မှာ အခြားမဟုတ်၊ လျှပ်စစ်သံလိုက်လှိုင်းများသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရလေသည်။

(ELECTRO - MAGNETIC WAVES) ထို့ကြောင့် ရူပဗေဒ အမြင်အားဖြင့်ဆိုရသော် ဒြပ်၊ စွမ်းအင်၊ အပူ၊ အလင်းနှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်တို့သည် တစ်ဆက်တည်းပင်ဖြစ်၏။ ခွဲခြား၍မရ။ ရူပလောကကြီးကို နောက်ဆုံးသတ္တု ချကြည့်သော် လျှပ်စစ်ဓာတ်သာလျှင် ရှိတော့သည်ဟု ယူဆကြလေသည်။

အလင်းလှိုင်းတို့သည် လူ့ကိုယ်ခန္ဓာရှိ မော်လီကျူးခေါ်သော အက်တမ် (အဏုမြူ) အစုအစည်းများကို လှုပ်ရှားပေးလိုက်လေသည်။ သို့ကလို လှုပ်ရှားခြင်းကို ခံစားရသောအခါ ဦးနှောက်က “အပူ”ဟူသော သညာကိုပေးပြီး မှတ်တမ်းတင် ထားလိုက်သည်။ “အပူ”ဟူသော သညာဖြင့် အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။ ထို့အတူ အလင်းလှိုင်းများသည် ရုပ်ဝတ္ထုများတွင်ရှိသော မော်လီကျူးခေါ် အဏုမြူစည်း ဟူသမျှကို လှုပ်ရှား

ပေးသော စွမ်းအင်ရှိကြသည်။ မော်လီကျူးများ လှုပ်ရှားလျှင် အပူဖြစ်ပေါ်လာသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် လှုပ်စစ်သံလိုက်လှိုင်းများ၏ စွမ်းအင်သည် အပူဟူသော သဏ္ဍာန်သစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စွမ်းအင်ကြီးပြီး လှုပ်ရှားမှု ပြင်းထန်လျှင် အပူကြီးသည်။ စွမ်းအင်သေးပြီး လှုပ်ရှားမှုနည်းလျှင် အပူနည်းသည်။

ရူပဗေဒ၌ အပူအအေးဟူ၍ ခွဲခြားခြင်းမရှိ။ အပူနည်းသည်၊ အပူများသည်သာ ရှိပေသည်။

အပူဒီဂရီ အညီရှိသော အခန်းတစ်ခန်းတွင်း၌ သစ်သားတုံး တစ်တုံးနှင့် သံတုံးတစ်တုံး ရှိသည်ဆိုအံ့။ သစ်သားကို လက်နှင့်ကိုင်ကြည့်သောအခါနှင့် သံကို ကိုင်ကြည့်သောအခါ အပူတူသည်ကို မတွေ့ကြရပေ။ အခန်းထဲမှာ အပူဒီဂရီ အညီရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသနည်း။ စိတ်လှည့်စားခြင်းနှင့် တူမနေပါလား။

ဤကိစ္စကို သေချာစွာ ဆင်ခြင်သောအခါ စိတ်ကလှည့်စားသည် မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ အပူကို သစ်သားသည် ဖြည်းဖြည်းသာ သယ်ယူသွားနိုင်၍ သံမှာကား လျင်မြန်စွာ သယ်ယူနိုင်လေသည်။ လက်ဖြင့် သံကိုထိလိုက်သောအခါ လက်တွင်ရှိသော အပူကိုသံက လျင်မြန်စွာ ယူဆောင်သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် အပူ၏ ရွေ့လျားပုံကို လေ့လာကြလေသည်။

ပူသွားသော ဒြပ်တို့ကိုက ရွေ့သွားခြင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။

လှိုင်းများ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ရိုက်ခတ် တွန်းကန်သလို လှုပ်ရှားသွားသဖြင့် ပူသွားသော မော်လီကျူးများသည် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အပူလှိုင်းများ ပို့ခြင်းလည်းရှိသည်။

အပူကို တစ်စုံတစ်ရာက သယ်ယူဖို့မလိုဘဲ သူ့ဘာသာ ဖြာထွက်

ခြင်းလည်းရှိသည်။ နေမှ အပူဖြာထွက်ခြင်းမှာ ဤနည်းဖြစ်သည်။

ဒြပ်သည် လှုပ်ရှားမှုနှင့် စွမ်းအင်တို့နှင့် ခွဲမရကြောင်း၊ စွမ်းအင်နှင့် အပူမှာ သဏ္ဍာန်သာ ခြားနားပြီး အနှစ်သာရအားဖြင့် အတူတူသာဖြစ်ကြောင်း၊ အပူနှင့် အလင်းသည် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်ကြောင်း။ အလင်းမှာ လျှပ်စစ်သံလိုက်ဓာတ်လှိုင်း (အီလက်ထရို မဂ္ဂနက်တစ်လှိုင်း) များသာ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့လေပြီ။

ဒေါက်တာ မောင်မောင်ခက ထိုအကြောင်းများကို ပြောပြပြီး နောက်...

ရူပဗေဒပညာကဝိ ဆာဂျိမ်းဂျင်းက ဒီလောကကြီးဟာ လှိုင်းလောကကြီးပဲလို့ ခေါ်ထားတယ်။ လှိုင်းချည်းပါပဲ။ အပူလှိုင်း၊ အလင်းလှိုင်း၊ အသံလှိုင်း၊ လျှပ်စစ်သံလိုက်ဓာတ်လှိုင်း။

ကျွန်တော်...

“ဒါကတော့ ကိုယ်သန်ရာ ဆွဲခေါ်ကြတာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဘိုင်အိုလိုဂျီ ဆရာတချို့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကမ္ဘာဟာ အာသရီ ပိုးဒါးဆိုတဲ့...ကောင်တွေရဲ့ ကမ္ဘာပါပဲလို့ ပြောသလိုနေမယ် ထင်တယ်...”

ဆရာခသည် ကျွန်တော် စောဒကတက်သည်ကို ကြားပင်ကြားလိုက်ဟန်မရှိ။ ELECTRO - MAGNETISM (လျှပ်စစ်သံလိုက်ဓာတ်) ဟူသော စကြဝဠာ၏ အခြေခံအကျဆုံးသော ဓာတ်အကြောင်းကို...

“ဒီမယ်ဗျ...၊ စိတ္တဗေဒဆရာတွေဟာ အခြင်းအရာတစ်ခုကို စိတ်လို့သတ်မှတ်ထားပြီး လေ့လာနေကြပေမဲ့ စိတ်ဆိုတာ ဘာရယ်လို့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး။ ဘိုင်အိုလိုဂျီ ဆရာတွေလည်း အခြင်းအရာတစ်ခုကို အသက်လို့ သတ်မှတ်ထားပြီး လေ့လာနေကြပေမဲ့ အသက်ဆိုတာ

ဘာရယ်လို့ အတိအကျ မပြောနိုင်ကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရူပဗေဒ ဆရာ
တွေဟာလည်း အီလက်ထရို မဂ္ဂနက်တစ် လျှပ်စစ်သံလိုက်ဓာတ်လို့
ရုပ်လက္ခဏာတစ်ခုကို သတ်မှတ်ထားပေမဲ့... အဲဒီ အီလက်ထရို မဂ္ဂနက်
တစ်ဟာ ဘာရယ်လို့ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူးဗျ။ အဲ... တစ်ခုတော့ဖြင့်...
အသေအချာ ပြောနိုင်ရဲ့... ရုပ်ဒြပ်မှန်သမျှဟာ အီလက်ထရို မဂ္ဂနက်တစ်
နဲ့ ခွဲခြားလို့မရဘူး... ”

“အလင်း” သို့မဟုတ် “ရောင်ခြည်” မှာ အီလက်ထရို မဂ္ဂနက်တစ်
လှိုင်း (လျှပ်စစ်သံလိုက်လှိုင်း) များသာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့လေပြီ။
သို့သော် ရူပဗေဒတွင် “အလင်း” ဆိုသည်မှာ လူတို့မျက်စိဖြင့် မြင်ရသော
“အလင်း” သာမက မမြင်ရသ၍ မှောင်နေသောဟုဆိုကြသော “အလင်း”
လည်း ရှိသေးသည်။

အလင်းလှိုင်း (သို့မဟုတ်) ရောင်ခြည်လှိုင်းများသည် အရှည်
အလျား တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး မတူကြချေ။

အပူရှိန်နည်းသော အရာမှဖြာထွက်သော အလင်းလှိုင်းသည် ရှည်
လျား၍ အပူရှိန်များသော အရာမှဖြာထွက်သော အလင်းလှိုင်းသည်
တိုသည်။ ရှည်လွန်းသော အလင်းလှိုင်းကိုလည်းကောင်း၊ တိုလွန်းသော
အလင်း လှိုင်းကိုလည်းကောင်း လူ့မျက်စိပုံဖြင့် မမြင်ရ။ သမသောအပူမှ
ဖြာထွက်သော မရှည်လွန်း မတိုလွန်းသော အလင်းလှိုင်းများကိုသာ
မြင်ရသည်။

အလင်းလှိုင်းတို့သည် အလျားအမျိုးမျိုး ရှိကြရာ အလျားကိုလိုက်
၍ အရောင်ခြားနားမှုရှိသည်။ အလင်းရောင်ဖြူဟု ခေါ်သောအလင်းတွင်
အနီမှ မရန်းရောင်အထိ အရောင်ခုနစ်မျိုးပါရှိသည်။ အလင်းလှိုင်းအလျား
၇ မျိုးမှ အရောင် ၇ မျိုး ထွက်လာသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အနီမှာ အပူ
ဒီဂရီနည်း၍ အလင်းလှိုင်းအလျား ရှည်သည်။ မရန်းရောင်မှာ အပူဒီဂရီ